

THE SPIRITUAL WATCH

Η Πνευματική Εγρήγορση

“Stand fast on spiritual watch, because you do not know when the Lord will call you to Himself”
«Παραμείνετε ακλόνητοι εν πνευματική εγρήγορση, γιατί δεν γνωρίζετε πότε ο Κύριος θα σας καλέσει εμπρός Του»

+St. John Maximovitch / +Άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς

St. John the New Merciful

† *Metropolitan Chrysostomos of Attica and Boiotia*
Homily on St. John the New Almsgiver and Wonder-Worker
Delivered on the day of his Proclamation as a Saint, at the Holy
Convent of St. Demetrios, Amphiale, Greece Saturday, April 15,
2018

In this Resurrectional period of joy and light, we have been summoned by our Mother Church to this blessed inter-Orthodox gathering, in order to proclaim that the spiritual Father and spiritual son of St. Chrysostomos the New Confessor, the spiritual Father of our parents and grandparents, is a Saint!

God “chooses” and designates those persons to whom He entrusts rare spiritual gifts, to the end that they might become small lighthouses for beleaguered souls astray amidst the eddy of secularization and a tranquil lee that draws the weary to itself: Sacred personages, befitting antecedents for the existence and preservation of this world, skilled interpreters of the Divine Scriptures, adepts of true dogma, and heroic adversaries of the spiritual confusion of our age of heresy and misbelief.

Such a personality, an Angel upon the earth, called by Divine Grace for his great priestly labor, whose

virtues, bestowed by Grace, and miracles our Church loudly attests, was the one newly acknowledged as a Saint by our Mother Church: Father John Baxebanopoulos, “the Father of the poor,” as he is known.

Cont'd on p.6

Ο Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

† *Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσοστόμου*
Ὁμιλία στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Νέο Ἐλεήμονα τὸν θαυματουργό

Ἡμέρα τῆς Ἁγιοκατατάξεώς του, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης, Σάββατο, 15η Ἀπριλίου 2018

Μέσα στὴν Ἀναστάσιμη περίοδο τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ φωτός, κληθήκαμε ἀπὸ τὴ μητέρα Ἐκκλησία, σὲ αὐτὴ τὴν εὐλογημένη Διορθόδοξη σύναξη, γιὰ νὰ διακηρύξουμε ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ τὸ πνευματικὸ τέκνο τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῶν γονιῶν καὶ τῶν παππούδων μας εἶναι Ἅγιος!

Ὁ Θεὸς «ἐκλέγει» καὶ ἀναδεικνύει τίς μορφές ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες καὶ ἐμπιστεύεται χαρίσματα σπάνια, προκειμένου αὐτὲς νὰ ἀποτελέσουν μικροὺς φωτεινοὺς φάρους γιὰ τίς ταλαιπωρημένες ψυχές ποὺ πλανῶνται στὴ δίνη τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ ἀπάγκιο γαλήνιο ποὺ προσελκύει τοὺς κουρασμένους. Μορφές ἱερές, ἱκανὲς αἰτίες ὑπάρξεως καὶ διατηρήσεως τοῦ

Συνέχεια στὴ σελ. 2

His Eminence, Metropolitan Demetrius, carries the blessed skull of St. John, at the procession at the Saint's Glorification; hundreds of faithful were in attendance, in Amphiale, Greece
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημήτριος κρατᾷ τὴν τίμια κέρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη κατὰ τὴν περιφορὰ στὴν Ἀγιοκατάταξη τοῦ Ἁγίου στὴν Ἀμφιάλη

Official publication of the
Genuine Orthodox Church

Inside this issue

St. John the New Merciful.....	1
Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων... 1	
Family/Youth Conference.....	2
Ask His Eminence.....	3
Ρωτήστε τον Σεβασμιώτατο.....	3
Request <i>The SW</i>	7
Monastic Tactics.....	8
Kid Corner.....	8
Workshop of Orthodoxy.....	9
Listen My Soul.....	18
Metropolis Donors.....	19
St. Photios Seminary...Back Cover	
2018 Pledge Form.....Back Cover	

About *The Spiritual Watch*

The Spiritual Watch is published with the blessing of his Eminence, Metropolitan Demetrius of America.

The Spiritual Watch is mailed to the homes of faithful by request only. Please see request information on p. 7

“Be Careful! Watch out for your soul! Turn your thoughts away from what will soon pass and turn them towards what is eternal. Thus you will find the happiness that your soul seeks”
«Πρόσεχε! Φρούρησε τὴν ψυχὴ σου! Στρέψε τίς σκέψεις σου μακριὰ ἀπὸ αὐτὰ που σύντομα θα περάσουν καὶ στρέψε τίς προς τα αἰώνια. Ἐτσι θα βρεῖς τὴν ευτυχία που λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ σου»

Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

Συνεχίζεται από την πρώτη σελίδα

κόσμον τούτον, ἄρτιους ἐρμηνευτὲς τῶν Θεῶν Γραφῶν, εἰδήμονες τοῦ Ὁρθοῦ Δόγματος καὶ ἡρωικὰ πολέμιους τῆς πνευματικῆς σύγχυσης τῆς ἐποχῆς, τῆς αἵρεσης καὶ τῆς κακοδοξίας.

Μία τέτοια φυσιογνωμία, ἕνας ἄγγελος ἐπὶ γῆς, κεκλημένος ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος διὰ τὸ μέγα Ἱερατικὸ ἔργο, τοῦ ὁποῖου τίς χαρισματικὰ 2 δοθεῖσες ἀρετὲς καὶ τὰ θαύματα ἡ Ἐκκλησία μας μεγαλοφώνως μαρτυρεῖ, ἦταν καὶ ὁ προσφάτως ἀναγνωρισθεὶς ὡς Ἅγιος, ὑπὸ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὁ πατέρας Ιωάννης Βαζεβανόπουλος, «ὁ πατὴρ τῶν φτωχῶν», ὅπως τὸν χαρακτήριζαν.

Ὅχι μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλὰ μὲ αὐτὴ τοῦ βαθύτατα συνδεδεμένου συναισθηματικὰ ἀνθρώπου μὲ τούτον ἐδῶ τὸν Ἱερὸ Ναὸ ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια, τοῦ ὁποῖου οἱ οἰκογενειακὲς ἐκ μητρὸς ἀρχὲς καὶ νουθεσίαι ἦταν συχνὰ ἀποτέλεσμα παλαιότερας συμβουλευτικῆς κατευθύνσεως, προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ μεσιτείας τοῦ πατρὸς Ιωάννου· γὰρ τὸ λόγο αὐτὸ ἀνετέθη εἰς ἐμὲ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ γνωστοποιήσω εἰς Αὐτὴν τὰ βιογραφικὰ ἐκείνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι Ὁσῖος Ἰωάννης, ὁ ἰδρυτὴς καὶ κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Πεντέλης, ἀποτελεῖ μία ἁγιασμένη μορφή τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως εἶναι δεῖον ἀναγράφεται πλεον εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Ἐκκλησίας μας.

His Beatitude, Archbishop Kallinikos, and all the Synod Hierarchs present, sign the Glorification Decree

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Καλλίνικος καθώς και ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου, υπογράφουν τὴν Συνθηκὴ Ἀγιοκατάταξης τοῦ Ἀγίου

Ὁρθὴ πίστη καὶ πράξη, καθαρὴ ἔντιμος ὁμολογία, τήρηση καὶ διάδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως τῆς παραληφθείσας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἀποστόλων, βιωτὴ πρότυπος Χριστιανικὴ ἀφειρωμένη ὀλοκληρωτικὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, παρουσία πληθώρας ἀρετῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων ὑπερφανῶν καὶ Θεοπτίας, διακονία ἐξάιρετος καὶ προσφορά εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ πλῆρωμα Αὐτῆς, ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς παραδειγματικῆς κατ' εἰκόνα Κυρίου καὶ καθ' ὁμοίωσιν, μορφῆς τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ιωάννου. Γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα - ὅπως μαρτυροῦν οἱ εὐλογημένοι βιογράφοι, τῶν ὁποῖων τὰ πονήματα ἀξιοποιήθηκαν ὡς πηγές, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ μαρτυρίες τῶν Μοναζουσῶν τῆς Μονῆς ταύτης καὶ οἰκείων μας προσώπων- τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναγνώριζε στὸν Ὅσιο Γέροντα, ὅσο αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ἐν ζωῇ.

Γόνος εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τοῦ Χαράλαμπος καὶ τῆς Μαρίας ἐκ τῆς ἀγιοτόκου νήσου Χίου, γεννήθηκε στὴ Σμύρνη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1897, τέκνο ἄξιο τῶν ἁγιασμένων ἐκείνων χωμάτων, τῶν ποτισμένων μὲ τὸ αἷμα τῶν «μυριάδων» μαρτύρων τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους μας. Ὁ κατὰ κόσμον Γεώργιος, εἶχε ἕναν ἀδελφὸ καὶ τρεῖς ἀδελφές, οἱ ὁποῖες μαζί μὲ τὴ θεοσεβῆ μητέρα τους, ἔμελλε ἀργότερα νὰ γίνουν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ γὰρ τὸν Θεοδίδακτο ἄνθρωπο. Ὁρφανὸς ἀπὸ πατέρα στὰ δεκαῆξι τοῦ χρόνια, μὲ ἀνεπτυγμένη τὴν αἴσθησι τῆς

Συνεχίζεται στὴν σελ. 11

Family & Youth Conference in Toronto

Συνέδριο Οικογενείας και Νεολαίας στο Τορόντο

AN ORTHODOX CHRISTIAN WORLD VIEW—Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΣΜΟΑΝΤΙΑΝΨΗ

His Eminence, Metropolitan Moses of Toronto—Ο Σεβασμιώτατος, Μητροπολίτης Μωσήσ του Τορόντο

An exciting Youth and Family Conference has been planned by the Metropolis of Toronto, for children, youth, and Orthodox Christians of all ages, which will address such poignant topics as Our Modern Media Culture and its relation to the spirit of the Antichrist, Worldview Differences Today, The Way, the Truth, and the Life, What it means to be a Saint, What it means to be human according to authentic Christian anthropology, etc.

The Conference will begin with registration at 6pm on Friday, October 12, and will end with a Luncheon and closing remarks on Sunday evening, October 14. A wonderful venue for much of the conference has been selected, Loretto School, which is a short walk from the Cathedral of St. Nektarios.

Several lectures in Greek will also be available.

Θα λάβουν χώρα και ομιλίες στα Ελληνικά. TO REGISTER, or for information on accommodations, etc. please go to: www.GOCtoronto.org/2018conf Questions? Send an email, with "Family and Youth Conference 2018" in the subject line, to: 2018conf@GOCtoronto.org "For over a decade, as an Orthodox mom, I have made it a high priority to never miss the Youth Conferences each year. I have seen for myself that these gatherings have extraordinary Grace: I have watched the fruits of these gatherings solidify the Orthodox values in my children, and provide a sort of Orthodox validation for these young adults, which contradicts the falsehood of the mainstream world in which they, too often, find themselves submerged. There were years when things were tight, and I had to borrow in order to make the trip. But I am very happy, as a mom, that we did not miss these."

- Testimonial submitted by an Orthodox Mother

Ask His Eminence

Q: Are we an “ethnic” Church?

A: There is no such thing as an “ethnic” Church. Ethnophyletism has been condemned by the Church, and this was done *not* accidentally nor coincidentally; it was done because this worldly ethnic pride wreaked havoc, disorder, secular thinking, and even war in the Church. We read in the Epistle of St. James: “From whence come wars and fightings among you? come they not hence, even of your lusts that war in your members?” (James 4:1) At the time of Sts. Cyril and Methodios, those who viewed a particular language as exclusively holy were considered heretics. As the endeavor was undertaken to translate the works and services of the Church into Slavonic, some in the West protested against the effort. These Latins taught that the faithful can only worship in three languages: Hebrew, Greek, and Latin, because these three languages were inscribed on the Cross of our Lord at His crucifixion. The Saints called this the “Trilingual Heresy,” saying that you should worship in a language that you understand. A Saint of our own times, St. John Maximovitch, although he loved and respected his Russian people, was very much against this idea of ethnophyletism; so much so, that wherever he went, he always made the effort to serve in the language of the people he was visiting—even in Chinese.

Here in America, of course, we have different ethnicities. I am all for encouraging people to learn our various languages. For example, we have a number of Greek schools in many of our parishes. As we said, no single language is holy. However, as an original language of the Gospel, the learning of Greek has great value. Also, it is noteworthy that the creation of the Slavonic alphabet and literacy was done exclusively for missionary purposes; it was not for secular purposes.

It is good for Greek people

to keep the Greek traditions. Also, it is good for our Russian faithful to keep the Russian traditions; it is good for our Romanians to keep the Romanian traditions; it is good for our Bulgarians to keep their traditions, and for our Serbians to keep their traditions, etc. All of that is good and fine. But we must get our priorities straight and put things into their proper perspective. The venerable Fr. Justin Popovich once wrote an article in which he declared, “To be Russian means to be Orthodox.” We see that he put things into the perspective of the Faith, declaring that it is the keeping of Orthodoxy which is central: it is Orthodoxy which defines and honors a particular area or culture, not the other way around. In that sense, yes, there is a holiness that comes with each local Church. But we must be able to provide the message “Orthodoxy first,” not “ethnicity first,” to subsequent generations. If we insist on mis-prioritizing our ethnicity as first, then our Churches will empty out and the spiritual level of the people will diminish. This has already happened in some places; it should not be a surprise when we lose people, under these circumstances.

The Church is not “ethnic” but it is “local” (we refer to them as “local Churches” not “national Churches”). Our heritage, here in America, is unique, because we grew as the local Church in the New World under the Church of Russia. *Cont’d on p. 5*

St. John Maximovitch with Metropolitan Petros, of blessed memory, at St. Markella Cathedral in Astoria, New York.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Μαξιμόβιτς με τον αείμνηστο Μητροπολίτη Πέτρο, στην Αγία Μαρκέλλα της Αστόριας, Νέα Υόρκη

Ρωτήστε Τον Σεβασμιώτατο

E: Είμαστε «εθνική» Εκκλησία;

A: Δεν υπάρχει «εθνική» Εκκλησία. Ο Εθνοφυλετισμός καταδικάστηκε απο την εκκλησία και αυτό δεν έγινε τυχαία ή συμπτωματικά, αλλά επειδή η κοσμική αυτή εθνική υπερφάνεια έπληξε την Εκκλησία με χάος, με διαταραχές, με κοσμικό τρόπο σκέψης, ακόμα και με πόλεμο. Διαβάζουμε στην Επιστολή του Αγίου Ιακώβου: «Πόθεν πόλεμοι και πόθεν μάχαι έν υμίν; ούκ έντεϋθεν, έκ τών ήδονών υμών τών στρατευομένων έν τοίς μέλεσιν υμών» (Ιακώβου 4,1). Τον καιρό τών Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, όσοι τιμούσαν κάποια συγκεκριμένη γλώσσα αποκλειστικά ως ιερή θεωρούνταν αιρετικοί. Καθώς ξεκινούσε η προσπάθεια της μετάφρασης τών έργων και τών ακολουθιών της Εκκλησίας στην σλαβονική γλώσσα, κάποιοι από τους Λατίνους στη Δύση διαμαρτυρήθηκαν, διδάσκοντας πως οι πιστοί δύνανται μόνο να λατρεύουν τον Θεό σε τρεις γλώσσες: στα Εβραϊκά, στα Ελληνικά, και στα Λατινικά. Δηλαδή, θεωρούσαν πως οι ακολουθίες της Εκκλησίας επιτρέπεται μόνο να λαβαίνουν χώρα στις τρεις γλώσσες που εγγράφηκαν στην πινακίδα Του Σταυρού κατά την σταύρωση Του Κυ-

ρίου μας. Οι Άγιοι ονόμασαν την διδασκαλία αυτή «Τρίγλωσση Αίρεση», λέγοντας πως θα έπρεπε οι πιστοί να λατρεύουν σε γλώσσα που την καταλαβαίνουν. Ένας Άγιος τών καιρών μας, ο Άγιος Ιωάννης ο Μαξιμόβιτς, αν και αγαπούσε και σεβόταν τον ρωσικό λαό του, ήταν εναντίον της ιδέας αυτής του εθνοφυλετισμού. Μάλιστα, όπου και να πήγαινε, έκανε κάθε προσπάθεια να λειτουργεί στην γλώσσα του λαού που επισκεπτόταν—ακόμα και στα Κινέζικα.

Εδώ στην Αμερική, φυσικά, έχουμε πολλές εθνικότητες. Υποστηρίζουμε την εκμάθηση τών διαφόρων γλωσσών τών πιστών μας. Παραδείγματος χάριν, έχουμε αρκετά Ελληνικά σχολεία σε διάφορες ενορίες μας. Όπως είπαμε, καμία γλώσσα δεν είναι ιερή. Όμως, σαν αρχική γλώσσα του Ευαγγελίου, η εκμάθηση της Ελληνικής έχει μεγάλη αξία. Επίσης, είναι αξιοσημείωτο πως η σλαβονική αλφάβητο δημιουργήθηκε αποκλειστικά για ιεραποστολικούς σκοπούς—όχι για κοσμικούς.

Σαν Έλληνες, είναι

Συνεχίζεται στην σελ. 4

Ρωτήστε Τον Σεβασμιώτατο: «εθνική» Εκκλησία;

Συνεχίζεται από την σελ. 3

καλό να διατηρούμε τις ελληνικές μας παραδόσεις. Επίσης, είναι καλό για τους Ρώσους πιστούς μας να διατηρούν τις ρωσικές τους παραδόσεις. Είναι καλό για τους Ρουμάνους πιστούς μας να κρατούν τις ρουμανικές παραδόσεις, για τους Βουλγάρους πιστούς μας να κρατούν τις δικές τους παραδόσεις, και για τους Σέρβους να κρατούν τις δικές τους, και ούτω καθεξής. Καλά και ωραία είναι όλα τούτα. Πρέπει όμως να βάλουμε σε τάξη τις προτεραιότητες μας και να θέσουμε τα πράγματα στη σειρά που αρμόζει. Ο αείμνηστος π. Ιουστίνος Ποπόβιτς έγραψε κάποτε ένα άρθρο στο οποίο δήλωσε: «Το να είσαι Ρώσος σημαίνει να είσαι Ορθόδοξος.» Βλέπουμε ότι έθεσε τα πράγματα κατά την προτεραιότητα της Πίστης, δηλώνοντας ότι η Ορθοδοξία είναι το κέντρο: η Ορθοδοξία είναι που ορίζει και τιμά τον κάθε τόπο, και όχι το αντίστροφο. Με αυτήν την έννοια, ναι, υπάρχει αγιότητα στην κάθε τοπική Εκκλησία. Αλλά πρέπει να μπορούμε να εμπεδώσουμε το μήνυμα «Ορθοδοξία πρώτα», και όχι «εθνότητα πρώτα», στις επόμενες γενεές. Αν επιμεινουμε στην μη-ορθή προτεραιότητα του «εθνότητα πρώτα», οι Εκκλησίες μας θα αδειάσουν και το πνευματικό επίπεδο του λαού θα μειωθεί. Αυτό το έχουν πάθει σε διάφορα μέρη. Δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει όταν χάνουμε πιστούς κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Η Εκκλησία δεν είναι «εθνική», αλλά είναι «τοπική» (γι' αυτό τις αποκαλούμε «τοπικές Εκκλησίες» και όχι «εθνικές Εκκλησίες»). Η κληρονομία μας, εδώ στην Αμερική, είναι μοναδική διότι με γαλώσαμε σαν τοπική Εκκλησία στον Νέο Κόσμο κάτω από την Εκκλησία της Ρωσίας. Παιξαν σημαντικό ρόλο οι Ρώσοι εδώ, γιατί φύτεψαν τους πρώτους σπόρους της Ορθοδοξίας σ' αυτόν τον τόπο. Και πάλι τονίζω πως δεν εννοούμε κάποιον «εθνικό» σπόρο, αλλά απλώς αναφερόμαστε στην Ορθοδοξία που υπήρχε ιστορικά στην ρωσική γη. Με τον ερχομό του Αγίου Γερμανού της Αλάσκας, του Αγίου Ιουβεναλίου του Ιερομάρτυρα, και πολλών άλλων, τέθηκαν τα θεμέλια της Ορθοδοξίας, και επομένως η ιστορία της τοπικής Εκκλησίας εδώ στην Αμερική είναι στενά συνδεδεμένη με τη Ρωσική Εκκλησία. Μάλιστα, ο Προκάτοχος του Προκατόχου μου, ο αείμνηστος Μητροπολίτης Πέτρος, χειροτονήθηκε, ορθώς, από τους Επισκόπους της Ρωσικής Εκκλησίας της Διασποράς (ROCOR) διότι την τοπική Εκκλησία στην Αμερική διοικούσε, τότε, η Σύνοδος της ROCOR. Μήπως μεταμορφωθήκαμε σε μια άλλη Εκκλησία τώρα που είμαστε υπό της Γνήσιας Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδας; Μη γένοιτο! Η Εκκλησία είναι Μία. Στο Σύμβολο της Πίστewος λέμε, «... Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν, και Αποστολικήν Εκκλησίαν.» Δεν λέμε, «εις μία Ελληνική Εκκλησία,» ούτε «εις μία Ρωσική Εκκλησία.» Αυτά είναι ιστορικά γεγονότα όσον αφορά την ιστορία της τοπικής μας εκκλησίας στην Αμερική. Η κάθε τοπική Εκκλησία έχει, φυσικά, το ίδιο Δόγμα, και την ίδια Χάρη Του Αγίου Πνεύματος, αλλά ορισμένες λεπτομέρειες και κάποιες παραδόσεις των τοπικών αυτών Εκκλη-

σιών, όπως παρατηρούμε σε διάφορες λειτουργικές συνήθειες, μπορεί να διαφέρουν. Οι διαφορές αυτές αποτελούν μη-δογματικά εθίματα που εξελίχθηκαν ανά τους αιώνες με διαφορετικό τρόπο σε διαφορετικούς τόπους.

Σε μία από τις ποιμενικές μας επισκέψεις, ταξιδέψαμε στην Αλμπέρτα και επισκεφθήκαμε την παλαιά Μονή του Βλαντίκα Βιτάλιου, η οποία ανήκει στην Ιερά Μητρόπολη μας. Κοντά στο Μοναστήρι, υπάρχουν πολλά παλιά κοιμητήρια, τα οποία είναι Ορθόδοξα. Σ' ένα από αυτά τα κοιμητήρια, επισκέφθηκα τα μνήματα του Νέστορα-Δημητρίου και του

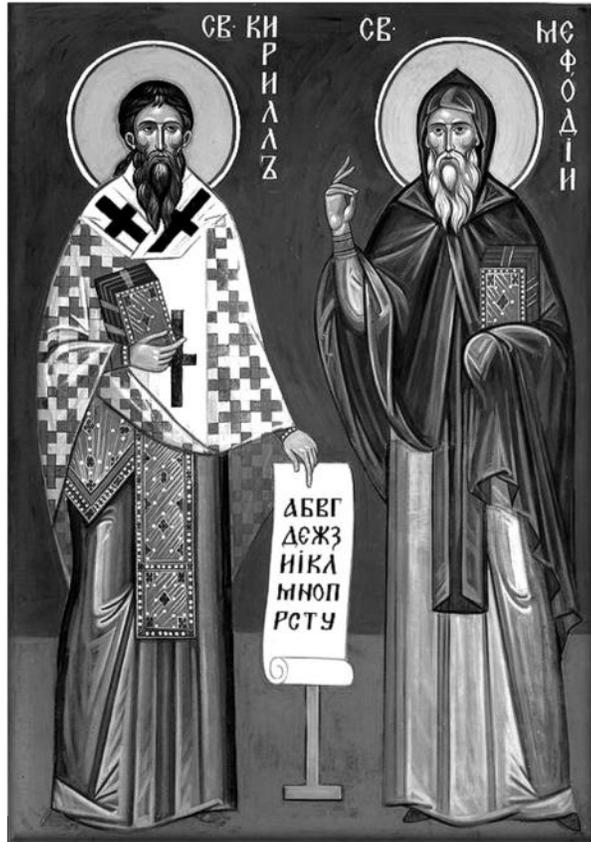
Πέτρου—δύο ανθρώπους που, αν και ήταν λαϊκοί, βίωσαν αγίες και ασκητικές ζωές. Ο Νεστορας-Δημήτριος και ο Πέτρος ήταν Ρώσοι που έζησαν στις ερημικές περιοχές της Αλμπέρτα, και είχαν μεγάλες εκτάσεις γης. Κάποτε έμαθε ο Βλαντίκα Βιτάλιος για τους δύο ευσεβείς αυτούς χωρικούς, και, χωρίς να τους ενημερώσει, μια μέρα ο Βλαντίκα ξεκινά να πάει να τους βρει. Τελικά τους βρήκε, αλλά απόρησε ο Βλαντίκα με την εμφάνιση των δύο αντρών: Αν και φαινόταν ασουλούπωτοι και είχαν την γενική εμφάνιση απλών χωρικών, εντούτοις φορούσαν κουστούμια. Τους ρωτά λοιπόν ο Βλαντίκα πως έτσι και φορούν κουστούμια, και απαντούν: «Διότι σήμερα περιμέναμε έναν επίσκοπο. Η Μητέρα Του Θεού μας είπε πως θα έρθει ένας επίσκοπος σήμερα, και ότι θα έπρεπε να του δώσουμε γη για να οικοδομήσει ένα Μοναστήρι!»

Ο φιλόστοργος Σωτήρας μας ανέδειξε λαμπρούς στύλους της Πίστης μας στην Αμερική οι οποίοι φύτεψαν σ' αυτόν τον τόπο, και μέσα στις καρδιές μας, τους σπόρους της Ορθοδοξίας. Έχουμε Αγίους Θαυματουργούς και Ομολογητές, όπως τον Άγιο Ιωάννη τον Μαξιμόβιτς, τον Άγιο Φιλάρετο, και άλλες μεγάλες πνευματικές μορφές, τις οποίες ακόμα δεν γνωρίζουμε. Αν κάποιος πάει στο κοιμητήριο του Jordanville, πόσους άραγε Αγίους μπορεί να βρει ενταφιασμένους εκεί; Αν πάμε στην Ιερά Μονή στο Bluffton της Αλμπέρτας, ποιος ξέρει πόσοι Άγιοι είναι

ενταφιασμένοι εκεί; Αν πάμε στο κοιμητήριο του Νόβο-Ντιβέγεβο, ποιος ξέρει πόσοι; Είχαν αγίους ανθρώπους στον τόπο αυτόν—έχουμε ακούσει πολλά πράγματα τώρα από άτομα που έζησαν τις μεγάλες αυτές Ορθόδοξες μορφές. Και πολλοί από μας έχουμε σαν παραδείγματα τους δικούς μας πρόγονους που ήρθαν από την πατρίδα και αγωνίστηκαν σαν στρατιώτες Του Χριστού για να κρατήσουν ζωντανή τη φλόγα της Ορθοδοξίας σ' αυτόν τον τόπο. Επομένως, οφείλουμε στους Ορθόδοξους προκατόχους μας μεγάλη ευγνωμοσύνη. Ας προσευχόμαστε πάντα να αναπαύσει ο Θεός τις ψυχές τους, και τις ευχές τους να έχουμε. Είθε ο Θεός να ευλογήσει να αξιοποιήσουμε και εμείς την μεγάλη αυτή κληρονομία της Ορθοδοξίας που μας παραδόθηκε από τους παππούδες και τους προ-παππούδες—που Την είχαν λάβει και αυτοί από τους δικούς τους προπάτορες.

Εμμένοντας, λοιπόν, στον ορθό τρόπο σκέψης, ας θυμόμαστε πάντα

Συνεχίζεται στην σελ. 10

*Sts. Cyril and Methodios, Apostles to the Slavs
Missionary brothers from the Byzantine Empire who created an
alphabet in order to transcribe the sacred works and services of
the Church into Slavonic*

*Οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος, Απόστολοι των Σλάβων
Τα αδέρφια-ιεραπόστολοι από την Βυζαντινή
Αντοκρατορία που δημιούργησαν αλφάβητο για να
μεταγραφούν τα έργα και οι ιερές ακολουθίες της
Εκκλησίας στη σλοβανική γλώσσα*

Ask His Eminence: “Ethnic” Church? *Cont’d from p.3*

The Russians played an important role here because they planted the first seeds of Orthodoxy in this land. Again, this does not refer to some sort of “ethnic” seed; it simply refers to the Orthodoxy which was, historically, in the land of Russia. With the coming of St. Herman of Alaska, St. Juvenaly the Hieromartyr, and many others, the foundation of Orthodoxy was laid, and therefore, the history of the local Church here in America is closely intertwined with Russian Orthodoxy. In fact, the Predecessor of my Predecessor, Metropolitan Petros of blessed memory was ordained, rightly so, by the Bishops of the Russian Orthodox Church Outside Russia (ROCOR) because the local Church in America, at that time, was ROCOR. Have we now transformed into a *different* Church, since we are now under the Genuine Orthodox Church of Greece? Not so! The Church is One. In the Creed we say, “...In One, Holy, Catholic, and Apostolic Church...” We do not say, “...in one Church of Greece,” or “...in one Church of Russia.” These are concrete, historic facts regarding the history of our local Church in America. Each local Church has the same Dogma and the same Grace of the Holy Spirit, but certain particulars and traditions coming from these Churches, as we can see from the various Liturgical practices, can be different. These differences are often centuries-old, non-dogmatic practices which naturally evolved differently in different lands.

On one of my pastoral visits, I traveled to Alberta and visited the old Monastery of Vladika Vitaly which belongs to our Sacred Metropolis. Near the Monastery there are many old cemeteries which are exclusively Orthodox. Here, I visited the graves of Nestor-Demetrius and Peter—two men

In 1793, a group of missionary monks from Valaam Monastery in Russia, including Sts. Ioasaph, Herman and Juvenaly, traveled some 8,000 icy miles, a journey that took almost a year, to bring the Light of Orthodoxy to the American continent. In the first year, they baptized over 12,000 people.

Το 1793, μία ομάδα ιεραποστόλων μοναχών από το Μοναστήρι Βαλαάμ της Ρωσίας, εκ των οποίων ήταν και οι Άγιοι Ιωάσαφ, Γερμανός και Ιουβενάλιος, ταξίδεψαν 8,000 παγωμένα μίλια, ένα ταξίδι που διήρκεσε σχεδόν ένα χρόνο, για να φέρουν το Φως της Ορθοδοξίας στην Αμερικανική Ήπειρο. Τον πρώτο χρόνο βάπτισαν πάνω από 12,000 άτομα.

who had lived in the deserted areas of Alberta. Although they were laymen, these two men led holy lives of asceticism. Vladika Vitaly heard about the pious Nestor-Demetrius and Peter, and he heard that they had a great deal of land. So, without informing them, one day Vladika Vitaly went to search for these two Russian men. Eventually he found them—and he was puzzled by their appearance: Although they seemed very unkempt, and were obviously village peasants, they were wearing suits. Vladika asked them how it was that they were wearing suits, and they replied, “Because we were expecting a bishop today. The Mother of God told us that a bishop would be coming today, and that we should give him some land on which to build a monastery!”

Our merciful Savior has shown forth brilliant pillars in America who have planted the seeds of Orthodoxy in this land and in our hearts. We have Wonder-Workers and Confessors, like St. John Maximovitch, St. Philaret of New York, and great people that we do not even know about yet: If one goes to Jordanville, who knows how many Saints are buried there? If one goes to the convent in Bluffton, Alberta, who knows how many Saints are buried there? If one goes to the cemetery of Novo-Diveevo, who knows how many? They had holy people—I have heard many things now from witnesses who knew these great Orthodox figures. And many of us have our own Orthodox ancestors who came from the Old Country and fought as

warriors of Christ to keep the flame of Orthodoxy alive in this land.

Therefore, we owe our Orthodox predecessors a debt of gratitude, and we should pray that God rest their souls, and may we have their blessings. May God grant us to carry on this Legacy of Orthodoxy which has been passed on to us from our grandparents and great-grandparents—a Legacy which they had received from those who went before them.

In keeping the proper perspective, however, we must remember that, in eternal reality, there is no such thing as separate ethnicities, as Saint Paul teaches: “There is neither Jew nor Greek... for you are all one in Christ Jesus.” (Galatians 3:28) The Apostle knows what he is talking about—he reached the “Third Heaven!” If we would disagree with him, then it is surely we who do not know what we are talking about! The significance of ethnicity lies in the fact that each of these countries had a legacy of Orthodoxy—a legacy kept through the spilling of the blood of millions of Martyrs—as a central part of their histories, and in that, certainly we can boast. In many instances, we see our Orthodox heritages intertwine and connect throughout our histories. For example, the services in Slavonic were actually translated in the Byzantine Empire, and the first service that was exclusively in Slavonic took place in the Cathedral of St. Demetrius in Thessaloniki, on the Feast of the Saint, thanks to the endeavors of Sts. Cyril and Methodios and their disciples, which we mentioned earlier.

Unfortunately, oftentimes the human element enters into the picture and we begin to think of our particular ethnic background as superior to others. We cannot allow this type of thinking, which is ethnic pride—worldly, not spiritual. This worldly pride always rouses peoples’ passions—a sign in and of itself that we are dealing with a trap—and it leads to deception. We also have to be sensitive to the fact that we are living in America and our churches include parishioners from many different cultures. We have a good number of converts in our churches—people who heard the voice of their Creator in their souls and hearkened unto Him and His Holy Church. St. John Maximovitch considered missionary work to be a sacred duty. He often tried to convey the message that we need to spread the Light of Orthodoxy and convert people; he was very much a missionary-minded Saint. Throughout history, the Church has been adorned with many thousands of holy *Cont’d on page 10*

St. Juvenaly, the Proto-Martyr of America, who led thousands of souls to Orthodoxy through extraordinary and heroic efforts, was martyred in 1796 as he bravely persisted in admonishing a violent hunting party, that was threatening the Orthodox people, to repent. A column of light shone forth from the Saint's relics, which reached to the Heavens.

Ο Άγιος Ιουβενάλιος ο Πρωτομάρτυρας της Αμερικής, ο οποίος οδήγησε χιλιάδες ψυχές στην Ορθοδοξία με τις δυναμικές και ηρωικές δράσεις του, μαρτύρησε το 1796, καθώς επέμεινε, με εξαιρετική γενναιότητα, να μετανοήσουν οι βίαιοι κυνηγοί που απειλούσαν τους Ορθοδόξους. Μία στήλη φωτός έλαμψε από τα λείψανα του Αγίου, που έφτασε ως τους ουρανούς.

St. John the New Merciful *Cont'd from front cover*

Not in my capacity as Metropolitan, but as one most profoundly connected emotionally with this very Church from the early years of my childhood, and as one whose mother's familial precepts and counsels were frequently the result of the prior advice, prayer, and even mediation of Father John—for this reason I have been assigned by the Holy Synod to make known to It the biographical details that testify why Saint John, the Founder who established this Holy Convent of St. Demetrios, in Amphiale, and the Sacred Monastery of the Holy Trinity, in Pentele, is a hallowed personage of the twentieth century, and why his name, as is meet, is now inscribed in our Church's catalogue of Saints.

Right faith and conduct, pure and honorable confession, observance and transmission of the Orthodox Tradition received from the Holy Fathers and Apostles, an exemplary Christian life dedicated fervently to the Holy Trinity, the presence of a multitude of virtues and preternatural spiritual gifts and the vision of God, exceptional service and contributions to the Church of Christ and to her flock: these constitute characteristic hallmarks of the persona of our Father John, which was in perfect accordance with the image and likeness of the Lord. These are hallmarks attested not only by the blessed biographers whose works I have utilized for sources, but are in concord with the testimonies of the nuns of this Convent and what persons in our family and the flock of our Church witnessed in the Holy Elder while he was still alive.

The offspring of pious folk, Charalampos and Maria, from the island of Chios, which has given birth to so many Saints, was born in Smyrna, in Asia Minor, in 1897—a worthy child of that sanctified earth watered by the blood of the countless Martyrs of our Faith and nation. George, as he was known in the world, had one brother and three sisters who, together with their pious mother, were destined later on to become the occasion for the disclosure of God's plans for this Divinely taught man. Orphaned of his father at the age of sixteen, with a heightened awareness of his responsibility and obligations toward the family, he assumed thereafter the role of protector; and, as would prove to be the case in the course of his life, George became the protector of his family not only in this temporal life, but also an instructor, counselor, and guide of his mother and his beloved siblings toward the eternal city of God.

During the Asia Minor campaign of 1920, he was conscripted by the Turkish state to fight against the Greeks. George, however, as a genuine child of the Hellenic East, notwithstanding intimidation and threats, succeeded in escaping from the Turkish army. "Deserters" were automatically condemned to death, but George was

saved by Divine Grace. He lived through all of the drama and tribulation of the Greeks of Smyrna and Asia Minor during that era. He experienced the tempest of war and uprooting. In 1922, amid the catastrophe of Asia Minor and the uncouth and inhuman persecution of the Hellenes, he reached Greece as a refugee, with his family, and settled in Piræus. In his new homeland, he worked hard and conscientiously to provide a livelihood for himself and his family,

and, with God's help, managed to survive.

His efforts proved fruitful. George labored and was productive, and he made rapid progress. With his meek, peaceable, benevolent, and sympathetic character, it was clear that worldly life was not the course that the Most High had planned for him. A secret yearning for asceticism and wholehearted dedication to Christ became ever more intense in the soul of young George. Prayer never left him in all the difficult years of his youth, of persecution, and also of exile. From his early years he studied, recited, and read the entire Psalter daily. Whenever he was negligent in this, he would hear a voice urging him to return to prayer. The revelatory signs of the calling and Grace of the Saint, to the extent that his humble personality would permit us to know, were life-changing. One of these was that he would abandon his decision to settle on the Holy Mountain and reveal for us his God-deigned destiny. By Divine revelation, during his journey to the Mountain—as his biographers attest—crosses appeared in the sky, while a voice was heard saying: "Return, George, for you have taken up four crosses: your mother and your sisters.

I intend for you to become a clergyman, and you will save many souls." Thenceforth, this man, who surrendered himself in an exemplary manner to the Divine Will, willingly followed the way of the Cross that befits a Christian.

"Authentic human beings," as St. Gregory Palamas calls them, genuine people, bound together by purity of heart, freed from the passions that darken the human personality, such holy and righteous persons are those who, when they meet, recognize one another, just as St. Chrysostomos the New Confessor, the Saint's spiritual Father, recognized George's character, humility, and love for God, tonsured him a monk and gave him the Great and Angelic Schema with the name "John" (the Theologian). He was subsequently ordained Deacon and Presbyter, receiving the dignity of Archimandrite from the sainted Bishop Germanos (Barykopoulos) of the Cyclades in October of 1943. Father John, dedicated now to the Church and to the service of the Altar, was deeply and especially attached to St. Chrysostomos, the Confessor of our martyric Church. The events surrounding the repose of the Saint of the Genuine Orthodox constitut-

Cont'd on next page

"When Fr. John reposes, he will work miracles" St. Ieronymos of Aigina foretold of St. John
«Όταν κοιμηθεί ο π. Ιωάννης, θα θαυματουργεί!» προφήτεψε ο Άγιος Ιερώνυμος της Αίγινας για τον Άγιο Ιωάννη

St. John the New Merciful Cont'd from previous page

ed yet another sign of the revelations from God that Father John experienced. Typical is the account of one event by a person, now deceased (the niece of St. Chrysostomos), according to which Father John saw in a vision Sts. John the Forerunner and John the Theologian preparing a shining throne for his spiritual Father. The Saints revealed to him the person for whom the throne was intended and asked him to inform him accordingly. Father John, after much hesitation, and having persistently called his spiritual Father, confessed his sacred mission, about which, to be sure, St. Chrysostomos was evidently informed, calmly replying, "I know; I have been summoned...I called you to confess (to you)."

The Church of St. Demetrios in Amphiale, Piræus, was to become the place in which this genuine child of our Church, the Confessor of the Faith, the champion of the Truth, the torch-bearer and fervent advocate of the sacred canons and holy dogmas received from the Holy Fathers and Apostles, would sanctify and be sanctified. This Holy Convent, established by the Holy Father, was a haven of salvation for souls in the midst of the

Hierarchs of the Genuine Orthodox Church of Greece at the Glorification of St. John the New Merciful
Αρχιερείς της Γνήσιας Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος στην Αγιοκατάαξη του Αγίου

tempest of persecutions of the Orthodox by the New Calendarists of that period. In this small Hesychasterion his mother and his two sisters, who had in the meantime been tonsured nuns by the Holy Elder, fulfilled their repentance, thereby revealing God's plan.

During that martyric period of persecutions for Orthodox Greece, as our older believers know, the rage of the official Church against the keepers of the Traditions of the Orthodox Church was intense and unrestrained. Following orders, the police persecuted the faithful, and even more so the clergy, with fury. The steadfast fidelity of the Orthodox to Tradition—in spite of the arrests, the destruction of Churches, and the unfrocking of the clergy—turned simple Christians into contemporary Confessors of the Faith. During one police patrol, and while the Saint was liturgizing, the congregation realized that the police were attempting to locate the then well hidden Church. The nuns and biological sisters of the Saint besought him to chant in a subdued voice, lest they be discovered. But he, full of faith, said: "God will make them deaf, my daughters." In fact, although the police were a breath away from the Church, they did not notice the presence of the assembled faithful, in spite of the holy Priest's loud and strong voice. In another parallel case, when the Saint was on his own, the police burst in like wild beasts in order to arrest the "unlawful" clergyman. Although the Saint was beside the Holy Table and was praying, they left the Church in a huff without seeing him, as though he did not exist.

At times, children who were in the Church testified that the devout celebrant of the Divine Mysteries, silent and misty-eyed *Συνεχίζεται στην σελ.12*

The holy relic of the blessed skull of St. John
Το άγιο λειψάνο της Αγίας Κάρας του Αγίου

HOW TO REQUEST THE SPIRITUAL WATCH

Each issue of *The Spiritual Watch* is mailed to the homes of the faithful by request ONLY. Suggested annual donation: \$100 (USD)

To request that *The SW* be mailed to your home or parish, please fill out and mail the *Pledge Form* on the *inside* back cover of this issue, indicating how many copies of each issue you would like and mail to:

The Spiritual Watch, c/o St. John's Monastery, 151 Heron Road Cobleskill, NY 12043

Donations offered from **within the U.S.**, please make checks payable to:
"Metropolis of America" with "The SW" on the memo line

Donations offered from **outside the U.S.**, please make checks payable to:
"St. John of San Francisco Orthodox Monastery" with "The SW" in the memo

If you would like to receive *The Spiritual Watch*, but are unable to make a donation at this time, please indicate this, and we will mail it to you.

Note *The SW* is a 100% volunteer effort. The periodical incurs significant expenses primarily with the printing, mailing supplies, and postage for each issue.

Questions? KeepSpiritualWatch@gmail.com

Monastic tactics

GUIDANCE FOR ALL ORTHODOX CHRISTIANS, OUT OF THE SPIRITUAL BATTLEFIELD OF MONASTICISM

Why frequent Communion?

Γιατί η Συχνή Κοινωνία;

Until a man's earthly life finishes its course, up to the very departure of the soul from the body, the struggle between sin and righteousness continues within him. However high a spiritual and moral state one might achieve, a gradual or even headlong and deep fall into the abyss of sin is always possible. Therefore, communion of the holy Body and Blood of Christ, which strengthens our contact with Him and refreshes us with the living streams of the grace of the Holy Spirit flowing through the Body of the Church, is necessary for everyone.

-St. John of Shanghai and San Francisco, "The Church as the Body of Christ"

Εως ότου η επίγεια ζωή του ανθρώπου τελειώσει την πορεία της, μέχρι ακριβώς την αναχώρηση της ψυχής από το σώμα, ο αγώνας μεταξύ της αμαρτίας και της δικαιοσύνης συνεχίζεται μέσα του. Όσο υψηλό κι αν είναι το πνευματικό και ηθικό επίπεδο στο οποίο έχει κατορθώσει να φτάσει κανείς, η σταδιακή ή ακόμη και η απότομη, βαθιά πτώση μέσα στην άβυσσο της αμαρτίας, είναι πάντοτε πιθανή. Γι' αυτό, η Κοινωνία του Αγίου Σώματος και Αίματος Του Χριστού, η οποία δυναμώνει την επαφή μας μαζί Του και μας ανανεώνει με τις ζωοποιές πηγές της Χάριτος Του Αγίου Πνεύματος που ρέουν μέσα από Την Εκκλησία, είναι αναγκαία για όλους.

-Άγιος Ιωάννης του Σαγκάη και Σαν Φρανσίσκο, «Η Εκκλησία ως το Σώμα Του Χριστού»

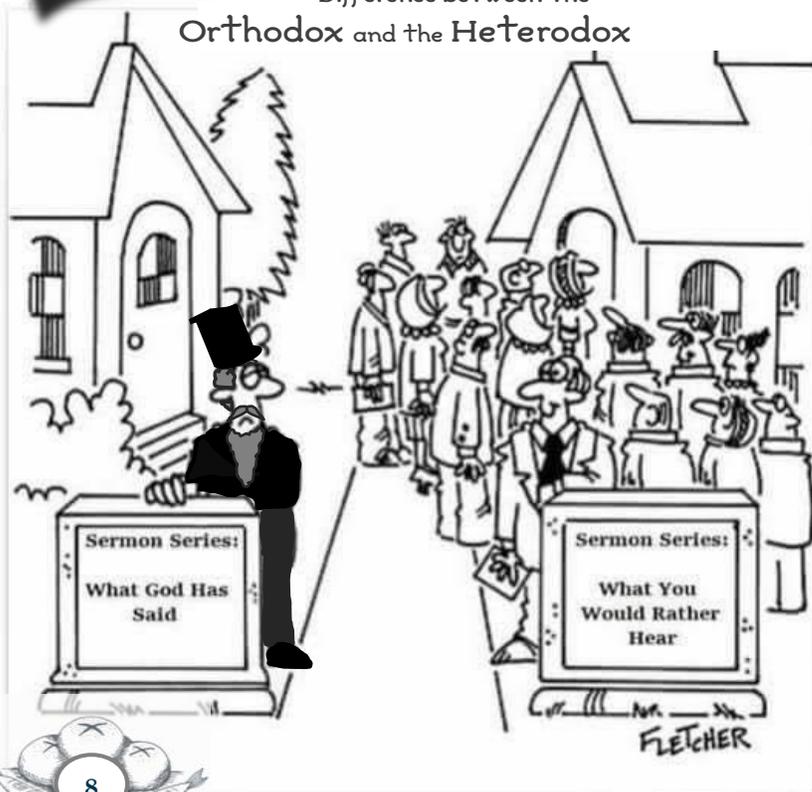

in lieu of Kid-Corner
in this special issue...

if-then...

In what ways does our Merciful Savior work our salvation, if we cooperate with Him (synergy), according to St. Moses?

Difference between the Orthodox and the Heterodox

If at some time you show mercy to someone, mercy will be shown to you.

If you show compassion to one who is suffering (and of course, this is not a great deed) you will be numbered among the martyrs.

If you forgive one who has insulted you, then not only will all your sins be forgiven, but you will be a child of the Heavenly Father.

If you pray from all your heart for salvation - even a little - you will be saved.

If you rebuke yourself, accuse yourself, and judge yourself before God for your sins, with a sensitive conscience, even for this you will be justified.

If you are sorrowful for your sins, or you weep, or sigh, your sigh will not be hidden from Him and, as St. John Chrysostom says, "If you only lament for your sins, then He will receive this for your salvation."

- St. Moses of Optina

Orthodox F A M I L Y Life: A *Spiritual Watch Series*

The Orthodox Home: Workshop of Christian Learning

The Orthodox home is a place where many important things happen. It is a workshop where all who dwell therein learn experientially the most fundamental elements of the Christian life. It is *far more* than a building where people eat and sleep. Rather, it

is a place where parents and children grow, learn, and work at internalizing Christian teachings. It is one thing to know what the Church teaches intellectually; it is quite another to bring those teachings within, to the inner person, where they are truly understood and lived. The home is where that happens.

“When we teach our children to be good, to be gentle, to be forgiving (these are all attributes of God), to be generous, to love their fellow men, to regard this present age as nothing, we instill virtue in their souls, and reveal the image of God within them. This then is our task: to educate both ourselves and our children in godliness; otherwise what answer will we have before Christ’s judgment seat?” (*St. John Chrysostom On Marriage and Family Life*)

As the hours, days, weeks and years go by in a Christian home, the family within is given the opportunity to be sifted, kneaded, and shaped into people who know and love God—on opportunity given to the children and to the parents. And the process is not always easy. It is a struggle with ups and downs, joy and sorrow, and much soul searching, which is not without pain and discomfort. There are discussions and arguments. Discipline is taught; family members learn how to do that which is hard—and to be able to tell themselves “No” when it is necessary. These interactions among the family members are the homework needed for the lessons that lead to a life lived for our Savior.

It is the parents who lead and monitor this special place called the Christian home. And their leadership is not a passive thing; it is a role that requires wakefulness, effort, and much thought and reflection. First, the father

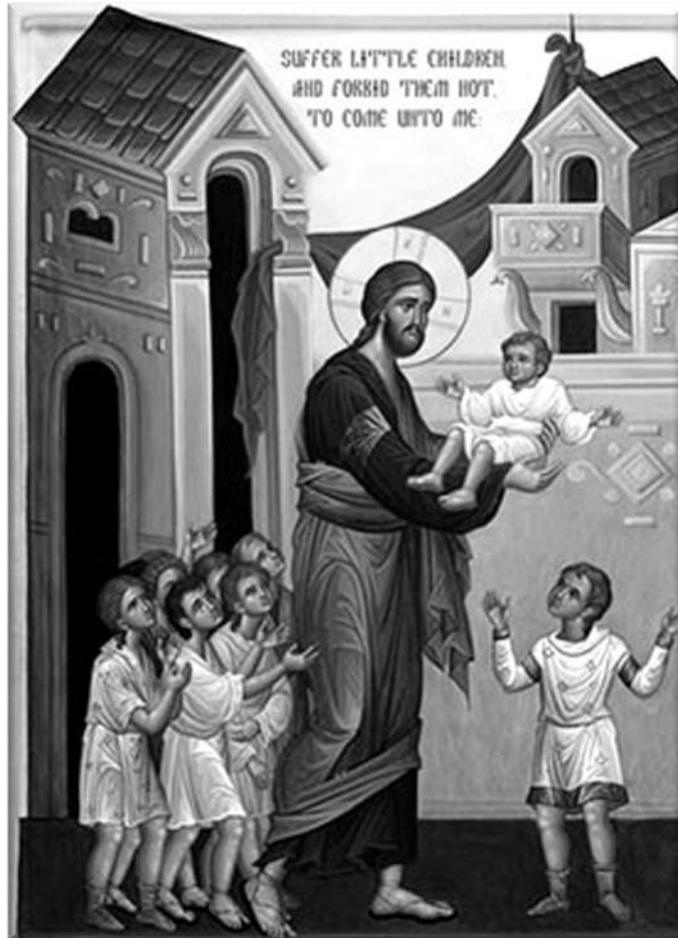
and mother must lead by example. Christian life demonstrated by action and example is far more lasting and effective than instruction with words only. Children who see their parents struggle against the passions, learn to struggle also. Children who see that their parents are obedient to the Church, learn to be obedient also. Children who witness their parents opening their hands to give to others and to the Church, learn to see generosity as

ent. “For the wisdom of this world is foolishness with God.” (1 Corinthians 3:19) The things that we value are often not even mentioned by those in the culture around us. Recently, in a college classroom, when students were asked if they had ever been taught about humility at home, only one student raised her hand. She said that she heard her grandmother talk about it. In an Orthodox home, we vigorously teach things

not mentioned in homes that love the world and what it teaches. We need to invest time in teaching and explaining how our mindset is different. When our children grow up and leave home, we want them to have developed an Orthodox mind—a mind that is trained to see and think in a Godly way. “Let everything take second place to our care of our children, our bringing them up to the discipline and instruction of the Lord. If from the beginning we teach them to love true wisdom, they will have greater wealth and glory than riches can provide.” St. John Chrysostom

As we continue to think about the Orthodox Christian home, we will see that there are some characteristics that promote Christian growth and other characteristics that diminish and interrupt the spiritual atmosphere that we wish to have in our blessed workshop. In coming issues, God willing, we will, one by one, look at habits and activities that build us up spiritually and habits and activities that lead us away from a Godly life.

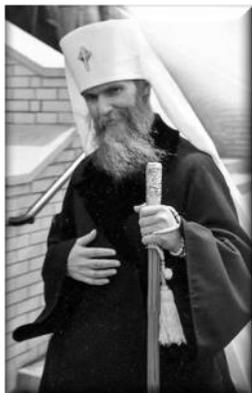
“We must strive so that all our life, as a whole, and not certain hours and days, is based on the law of God. We must arrange all of our activities so that they are in agreement with the will of God. Only under these conditions will our heart be pure, and *only the pure in heart will see God* (Matt. 5:8).

part of life. And children who see their parents praying late at night or early in the morning have received the greatest gift.

Perhaps, one of the most important lessons coming out of this blessed workshop, the Christian home, is the understanding that our life as Christians is fundamentally different from the life taught and encouraged by the secular culture around us. We are not just a little different. We are fundamentally differ-

Ask His Eminence: “Ethnic” Church? *Cont’d from p.5*

St. Philaret of New York, a valiant Confessor of our times, who once was arrested in China and viciously tortured to deny Christ, but he insisted in his Confession. There were many attempts on Saint Philaret’s life, including one that caused severe burns and life-long scarring on the Saint’s cheek, because of his persistent denunciation of the atheist communists.

Ο Άγιος Φιλάρετος της Νέας Υόρκης, ένας γενναίος Ομολογητής της εποχής μας, που συνελήφθη στην Κίνα και δέχθηκε βασανιστήρια προκειμένου να αρνηθεί Τον Χριστό, αλλά επέμεινε στην Ομολογία του. Υπήρξαν πολλές απόπειρες δολοφονίας εναντίον του Αγίου Φιλάρετου, μία εκ των οποίων άφησε τον Άγιο με σοβαρά εγκαύματα και ισόβια σημάδεμένο στο μάγουλο, διότι επέμεινε να καταδικάζει τους άθεους κομμουνιστές.

Saints and Martyrs, from a vast array of different backgrounds, who were themselves converts to Orthodoxy. If we would want to evaluate our closeness with the Holy Church and our Savior, we would be better off examining the degree of love and humility in our hearts, and not our status as cradle Orthodox or convert.

At the same time, our converts are humble enough to understand the natural outcome that many Orthodox traditions come from countries which have kept Orthodoxy for longer portions of their histories. There is a living tradition, which is a succession. We have all heard the term “Apostolic Succession,” referring to the uninterrupted lineage of consecration between the Holy Apostles and our Hierarchs. Well, we have another kind of succession as well: Succession from *yaya* to *yaya*, *babushka* to *babushka*, or *pappou* to grandchildren and great-grandchildren, etc. This kind of succession has great value. Many of us remember the Orthodox way of life and teachings of our grandparents and

great-grandparents, and, hopefully, we have gained from them. These living examples of Orthodoxy speak volumes for us. This succession is still alive and ongoing in our Church today.

Saint Philaret of New York said that there is a difference between Nationalism and Patriotism. Patriotism is blessed when it is connected with Orthodox Christian values— instead of opposing them. As the local Church in America, we are blessed to have members that come from a rich array of different cultures, as we said. And we have a special relationship with our Mother Church, The Church of the Genuine Orthodox Christians of Greece. We cherish and honor Her because She cares for us; although we live in America, we are a part of Her and She is a part of us.

Above all, we should keep in mind Him Whom we are called to follow. Regardless of our backgrounds and what kind of path brought us to His Church, we are all Orthodox Christians. As the Holy Fathers teach, the Holy Eucharist unites us in Christ Jesus more powerfully than any other bond.

Ρωτήστε Τον Σεβασμιώτατο:

«Εθνική» Εκκλησία;

Συνεχίζεται από την σελίδα 4

πως στην αιώνια πραγματικότητα δεν υπάρχουν ξεχωριστές εθνότητες, όπως μας διδάσκει ο Άγιος Παύλος: «*οὐκ ἔνι Ιουδαίος οὐδ’ Ἕλλην... πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.*» (Γαλάτες 3,28) Δηλ., «*δεν υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε Ἕλληνας... εἴμαστε ὅλοι ἐνα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.*» Ο Απόστολος ξέρει τι λέει—έφτασε στον «Τρίτο Ουρανό!» Εάν εμείς θα διαφωνούσαμε με τον Απόστολο, τότε σίγουρα εμείς είμαστε που δεν ξέρουμε τι λέμε! Η σημασία της εθνικότητας έγκειται μόνο στο γεγονός ότι καθεμία από αυτές τις χώρες έχει κληρονομία Ορθοδοξίας—μία κληρονομία που κρατήθηκε με το αίμα εκατομμυρίων μαρτύρων—ως κέντρο της ιστορίας τους, και σε αυτό μπορούμε σίγουρα να καυχήθουμε. Σε πολλές περιπτώσεις, βλέπουμε τις κληρονομίες των Ορθοδόξων λαών μας να αλληλεπικαλύπτονται και να συνδέονται στην πορεία της ιστορίας. Παραδείγματα χάρι, οι Ακολουθίες στη σλοβανική γλώσσα μεταφράστηκαν στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία, και μάλιστα η πρώτη ακολουθία που έγινε αποκλειστικά στη γλώσσα αυτή πραγματοποιήθηκε στον Ναό του Αγίου Δημητρίου στην Θεσσαλονίκη, κατά την Εορτή του Αγίου, χάρι στο έργο των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου και των μαθητών τους, στο οποίο αναφερθήκαμε νωρίτερα.

Δυστυχώς, πολλές φορές το ανθρώπινο στοιχείο εισχωρεί στην εικόνα και αρχίζουμε να σκεφτόμαστε πως η δική μας εθνικότητα είναι ανώτερη από όλες τις άλλες. Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε αυτό το σκεπτικό, το οποίο αποτελεί εθνική υπερηφάνεια—κοσμική, και όχι πνευματική. Η κοσμική αυτή υπερηφάνεια φοντώνει πάντοτε τα πάθη των ανθρώπων—σημάδι από μόνο του πως πρόκειται για πνευματική παγίδα—και οδηγεί στην εξαπάτηση μας. Ζούμε στην Αμερική και οι εκκλησίες μας συμπεριλαμβανόμενες εννοούνται που προέρχονται από πολλές και ποικίλες κοιλότητες. Έχουμε αρκετούς προσηλύτους στις εκκλησίες μας—ανθρώπους που άκουσαν την φωνή του Δημιουργού τους μέσα στις ψυχές τους και έτρεξαν κοντά Του, στην Εκκλησία Του. Ο Άγιος Ιωάννης ο Μαζιμόβιτς θεωρούσε ως ιερό καθήκον την ιεραποστολική δράση. Συχνά δίδασκε πως η Εκκλησία πρέπει να σκορπά το Φως της Ορθοδοξίας και να προσηλυτίζει τον κόσμο. Ήταν Άγιος με μεγάλο ιεραποστολικό πνεύμα.

Καθ’ όλη την ιστορία, η Εκκλησία κοσμήθηκε με χιλιάδες Αγίους και Μάρτυρες που ήταν οι ίδιοι προσηλύτοι στην Ορθοδοξία, από όλα τα μέρη του

The Saints of North America—Οι Άγιοι της Βόρειας Αμερικής

Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

Συνεχίζεται από την σελίδα 2

εϋθύνης και του χρέους απέναντι στην οικογένεια, ανέλαβε έκτοτε ρόλο προστάτη -κι όπως θα αποδειχθεί στην πορεία της ζωής του- Γεώργιος υπήρξε προστάτης της οικογενείας του, όχι μόνον για την 3 πρόσκαιρη τούτη ζωή, αλλά και προπαιδευτής, σύμβουλος και καθοδηγητής της μητρός και των αγαπημένων του αδελφών προς την του Θεού αιώνια πολιτεία.

Κατά την Μικρασιατική Έκστρατεία του 1920 έπιστρατεύτηκε από το τουρκικό καθεστώς για να πολεμήσει εναντίον των Ελλήνων. Ο Γεώργιος όμως, ως γνήσιο τέκνο της καθ' ημάς Ανατολής, παρά τους έκφοβισμούς και τις απειλές, κατάφερε να δραπέτευσει από τον τουρκικό στρατό. Οι «λιποτάκτες» καταδικάζονταν αυτόματα εις θάνατον, χάριτι θεία όμως, ο Γεώργιος διεσώθη. Εξήσε όλο το δράμα και την οδύνη των Ελλήνων της Σιών και της Μικράς Ασίας την εποχή εκείνη. Γνώρισε τη λαίλαπα του πολέμου και του ξεριζωμού. Το 1922 με τη Μικρασιατική Καταστροφή και το βάνανσο και απάνθρωπο διωγμό των Ρωμιών, έφτασε ως πρόσφυγας στην Ελλάδα με τους δικούς του και εγκαταστάθηκε στον Πειραιά. Στη νέα του πατρίδα εργάστηκε σκληρά και φιλότιμα για να βιοποριστεί ο ίδιος και η οικογένειά του και -σύν Θεω- κατάφερε να επιβιώσει.

Η προσπάθειά του ήταν καρποφόρος. Ο Γεώργιος δούλεψε, δημιούργησε και γρήγορα πρόκοψε. Χαρακτήρας πρᾶος, φιλήσυχος, δοτικός και συμπονετικός, ήταν σαφές πώς η κοσμική βιωτή δὲν ήταν ο δρόμος που είχε σχεδιάσει γι' αυτόν ο Ύψιστος. Ο κρυφός πόθος της ασκήσεως και της ολοκληρωτικής αφιερώσεως στον Χριστό, γινόταν όλο και πιο έντονος στην ψυχή του νέου Γεωργίου. Η προσευχή δὲν τον εγκατέλειπε σε όλα τα δύσκολα χρόνια της νιότης του, του διωγμού, αλλά και της προσφυγιάς. Από μικρός μελετούσε, λένε, και διάβαζε καθημερινώς ολόκληρο το ψαλτήρι. Όταν δὲ τὸ ἀμελοῦσε, ἄκουγε φωνή να τον παροτρύνει να επιστρέψει στην προσευχή. Τα αποκαλυπτικά σημεία της κλήσεως και της χάριτος του Αγίου, όσα η ταπεινή προσωπικότητά του επέτρεψε να γνωρίζουμε, ήταν καθοριστικά. Ένα εξ αυτών ήταν που θα ανέτρεπε την απόφασή του να εγκατασταθεί στο Άγιον Όρος και θα αποκάλυπτε τον θεοδώρητο για εμάς προορισμό του. Θεία αποκαλύψει, κατά το ταξίδι του προς τὸ Όρος -όπως μαρτυρούν οι βιογράφοι- σταυροί εμφανίστηκαν στον ούρανο, ενώ φωνή ἀκούστηκε να λέει «Γεώργιε,

επιστρέψε, διότι έχεις ἀναλάβει τέσσερις σταυρούς, τὴ μητέρα σου και τις ἀδελφές σου. Σε προορίζω να γίνεις κληρικός και θα σώσεις πολλές ψυχές». Εκτοτε, ο ύποδειγματικά παραδομένος στο Θείο θέλημα ἄνθρωπος ἀκολούθησε τὴν ἐκουσίως σταυρική, δέουσα για τὸν Χριστιανό, πορεία του.

Οι «Αὐθεντικοὶ ἄνθρωποι», όπως τους ὀνομάζει ο Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ ἄνθρωποι τῆς γνησιότητος, συνυφασμένοι με τὸ καθάριο τῆς καρδιάς, λευτερωμένοι ἀπὸ τὰ πάθη που σκοτεινιάζουν τὴν ἀνθρώπινη φυσιογνωμία, οἱ Άγιος και Δίκαιος ἐκείνος μορφές που όταν συναπαντηθοῦν, ἀναγνωρίζουν ἡ μία τὴν ἄλλη,

At the *Glorification of St. John the New Merciful*
Στην *Αγιοκατάταξη του Αγίου Ιωάννη του Νέου Ελεήμον*

ἔτσι κι ο Άγιος 4 Χρυσόστομος ὁ Νέος Ὁμολογητής, πνευματικός πατήρ του Αγίου, ἀναγνωρίζων τὸ ἦθος, τὴν ταπεινώση και τὴν πρὸς τὸν Θεὸ ἀγάπη του Γεωργίου, τὸν ἔκειρε Μοναχὸ και τοῦ ἔδωσε τὸ Μέγα Ἀγγελικὸ Σχήμα με τὸ ὄνομα Ιωάννης (του Θεολόγου). Ἀργότερα χειροτονήθηκε Διάκονος και Πρεσβύτερος λαμβάνοντας τὸ ὄφικιο του Ἀρχιμανδρίτου ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Ἐπίσκοπο Κυκλάδων κυρὸ Γερμανὸ Βαρυκόπουλο τὸν Ὀκτώβριο του 1943. Ὁ πατήρ Ιωάννης ἀφοσιωμένος πλέον στην Ἐκκλησία και στη διακονία του θυσιαστηρίου, συνδέθηκε βαθιά και ἰδιαίτερος με τὸν Άγιο Χρυσόστομο, τὸν Ὁμολογητὴ τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας. Τὸ σχετικὸ με τὴν κοίμηση του Αγίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἀποτελέσει ἕνα ἀκόμη σημεῖο τῶν ἐκ Θεοῦ ἀποκαλύψεων -ἐμπειριῶν του πατρὸς Ιωάννου. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀφήγηση του γεγονότος ἀπὸ πρόσωπο κεκοιμημένο σήμερα, (ἀντιπᾶ Ἁγίου Χρυσόστομου) κατά τὴν ὁποία ὁ π. Ιωάννης διὰ

ὄραματος εἶδε τοὺς Ἁγίους Ιωάννη τὸν Πρόδρομο και Ιωάννη τὸν Θεολόγο να κατασκευάζουν λαμπερὸ θρόνο για τὸν πνευματικὸ του πατέρα. Οἱ Ἅγιοι του ἀπεκάλυψαν τὸ πρόσωπο για τὸ ὁποῖο προοριζετο ὁ θρόνος και του ζήτησαν να τὸ ἐνημερώσει σχετικῶς. Ὁ π. Ιωάννης με μὲγᾶλο δισταγμὸ και κατόπιν ἐπιμόνου κλήσεως του πνευματικὸ του πατρός ὁμολόγησε τὴν ἱερὴ του ἀποστολή, για τὴν ὁποία βέβαια ὁ Άγιος Χρυσόστομος ἦταν προφανῶς ἐνήμερος, ἀπαντώντας ἀταράχως «Γνωρίζω, ἐκλήθη... σε κάλεσα διὰ να ἐξομολογηθῶ».

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς του Αγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης Πειραιῶς θα γινόταν ὁ χώρος στὸν ὁποῖο θα ἀγίαζε και θα ἀγιαζόταν τὸ Γνήσιο αὐτὸ τέκνο τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁμολογητής τῆς πίστεως, ὁ ὑπέρμαχος τῆς ἀλήθειας και του Εὐαγγελίου και σταθερὸς τηρητής, μεταλαμπαδευτής και θερμὸς προστάτης τῶν Ἱερῶν, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων και Ἀποστόλων παραληφθέντων κανόνων και Ἁγίων Δογματῶν. Ἡ Ἱερὰ Μονή, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ του Αγίου πατρός, ἀποτελέσει ἐστία σωτηρίας ψυχῶν μεσοῦσης τῆς λαίλαπας τῶν διωγμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς νεοημερολογίτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὸ μικρὸ αὐτὸ Ησυχαστήριο διετέλεσαν τὴ μετάνοιά τους ἡ μητέρα, καθὼς και οἱ δυὸ ἀδελφές του, οἱ ὁποῖες στὸ μεταξὺ εἶχαν καρεῖ Μοναχὲς ἀπὸ τον Άγιο Γέροντα, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τὸ Θεῖο σχέδιο.

Τὴ μαρτυρικὴ ἐκείνη περίοδο τῶν διωγμῶν για τὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας, ὅπως οἱ παλαιότεροι γνωρίζουν, ἡ μανία τῆς κρατοῦσας Ἐκκλησίας ἐναντία στοὺς τηρητῆς τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦταν σφοδρὴ και ἀκράτητος. Εντολοδόχοι ἀστυνομικοὶ κατεδίωκαν με μένος τοὺς πιστοὺς και πολὺ περισσότερο τοὺς κληρικούς. Ἡ πιστὴ σταθερότης τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν παράδοση -παρὰ τις συλλήψεις, τις καταστροφές τῶν Ναῶν και τὸν ἀποσχισματισμὸ τῶν κληρικῶν- εἶχε καταστήσει τοὺς 5 ἀπλοὺς Χριστιανοὺς σὲ σύγχρονους ὁμολογητῆς τῆς Πίστεως. Σε μᾶ περιπολία τῆς ἀστυνομίας και ἐνόσω ὁ Άγιος λειοσυροῦσε, ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ Ἐκκλησίασμα ἡ

Συνεχίζεται στην σελ. 15

St. John the New Merciful *Cont'd from p. 7*

during the performance of the Divine Mystery, levitated, and they would exclaim: “The Priest is in the air.” Another astonishing event was the restoration to life of a baby, shortly after the Divine Liturgy, whom his mother, in an effort to force-feed him, had choked. Insensible, without a trace of life, he was placed at the feet of the Saint at the very same moment by his calm mother, who was full of faith. The ardent possessor of the gift of healing—and not that alone—took the child in his arms, breathed three times on to his face, made the sign of the Cross over him, and lifted him up, saying: “In the name of Christ, arise.” As though by a miracle, the child returned to life. Such was the venerable and humble Elder John of Amphiale, a man endowed with spiritual gifts, a faithful steward of the Lord, who frequently saw the sign of the Cross in the flames of candles that the faithful had lit for the reposed, and sometimes beheld the figure of the Cross on the foreheads of those who were being saved.

Holy men, by reason of their genuineness, succeed in becoming united with the uncreated Divine Energies. “Holy are

they who, on account of their exceeding purity of heart, have beheld and experienced the radiance of God.” St. Hieronymos of Ægina, who also hailed from Asia Minor, discerned such a radiance in Father John’s countenance. St. Hieronymos testifies that he refused to confess Father John, as the latter requested while on a visit to Ægina, since he perceived his sanctity immediately upon his arrival. He saw that Father John was bathed in light and elevated above the earth. St. Hieronymos noted clairvoyantly that “when Father John reposes he will work miracles..”

Not only was he recognized by Saints who were his contemporaries (Saints who have already been entered in the diptychs of the Church), but the pious faithful, too, sensed his holiness, which emanated from his urge to console others and from his humility. “Just as he who wears perfumes is made known by their aroma, even if he does not wish so, he who has the Spirit of the Lord is known by his words and his humility” (St. John of the Ladder, *Patrologia Græca*,

Vol. LXXXVIII, col. 1088A). Alms-

Cont'd on next page

Highlights from the Glorification of St. John the New Merciful
 Στιγμιότυπα από την Αγιοκατάταξη του Αγίου Ιωάννη του Νέου Ελεήμων

His Beatitude, Archbishop Kallinikos
 Ο Μακαριώτος Αρχιεπίσκοπος Καλλίνικος

St. John the New Merciful *Cont'd from previous page*

giving and philanthropy characterized the life of Father John, which was at the same time a good life and one of spiritual struggle. Visits to hospitals, prisons, and every kind of institution for unfortunate and suffering souls, in addition to schools—in the company of monastics—were among the most basic and frequent activities of this Divinely-wise man. Tirelessly and unremittingly he worked together with his fellow man. He overflowed with love for the wronged, the helpless, and the sick, and especially loved children. Not in the habit of acquiring anything and voluntarily poor, he gave away what he had, offered goods to those in need, gave money, and provided young women with dowries. His prayer for mankind never abated; he unceasingly commemorated countless names of donors, pious faithful, the ailing, and the reposed; but the primary task of this teacher of love was to ease with his words the pain of people's souls.

He was a loving teacher, a rare spiritual father and guide, and also a compassionate helper, by means of a profound and definitive relationship and interaction with his spiritual children, both monastic and lay. His primary spiritual work was confession, the Holy Mystery of Repentance, during which, by Divine Grace, he managed to tame unruly souls and, through the deliverance afforded by the Mystery, to console suffering souls, and especially those who had gone astray. He was a genuine interpreter of the Holy Scriptures, unerringly giving counsel and guiding people of all ages. A singular personality, drawing Grace, strength, and courage from his own love for his fellow man, from his limitless faith, and from his unshakeable hope in God, he was one who “turned the sinner from the way of error” and from a deluded outlook. His words against the unionist Orthodox, the pan-heresy of ecumenism, and religious syncretism were a fiery catapult. Nevertheless, his indubitable boldness toward God, his self-sacrifice, and his reverential and Priestly bearing, made him known, through the Grace of God, not only to the Orthodox, but even to heterodox and those of other religions, whom he ultimately catechized and baptized. Fully embracing the will of the Lord expressed through the Prophet Ezekiel—“I will seek that which was lost, and bring again that which went astray, and will bind up that which was broken, and will strengthen that which was faint, and will protect that which is strong, and will feed them with judgment” (34:16)—this ascetic in the world brought many souls to the path of God through Holy Baptism, souls who matured into exemplary Orthodox Christians. The Grace poured out upon him verily changed the lives of those who approached him—laymen, monks, and nuns—to whom he provided particular spiritual care and protection.

An experienced teacher of a life of vigilance, he would undertake ascetic struggles, on the one hand, to set an example and, on the other hand, to train his flesh. He always wore chains crosswise on his holy body, which was inevitably made known when he entered a

hospital shortly before his repose. This brave ascetic, a fighter against the passions, rested very little, and then only on the ground or on an austere wooden bed. The Elder, who during the Divine Liturgy kept complete silence and shed tears, kept vigil, praying, during the night-long services. In return for his ascetic spirit, he was vouchsafed one evening to see the Lady Theotokos

He struggled night and day for the salvation of his soul: frugal fare, silence, and continuous, unremitt prayer, as well as constant and attentive bodily and spiritual asceticism. Taking up his cross uncomplainingly and with joy, Father John conscientiously endured the bodily ailments from which he suffered. In response to his prayer that the Lord heal him, he heard a voice that said: “John, this is your cross; do you want me to take it away from you? It is through this that you will receive a crown.”

The holiness of Father John accentuates his freedom, and, as well, his boldness, abstinence, and nobility, his exaltation and lowliness, and his immeasurable and unstinting love for God and man. It emphasizes the ever-flowing energy of the Holy Spirit, which often chooses silence, discretion, privacy, and the concealment of things revealed by God. The holy personality of our Father John consciously strove to maintain this mystical sanctity, as did other Saints in the history of our Church.

The Elder himself was manifestly informed of his repose during his treatment in the hospital, after he was taken there on January 1, 1966. The Archangel Michael appeared to him and said: “Your passport has been signed; prepare for your departure. The Lord is awaiting you with open arms.” He urged him to return to his Hesycharion to make preparations. In the monastery, on the day of his repose, he saw in a vision that he was being called to read in the Church in Heaven the Gospel “in which Christ called His disciples to follow Him.”

Shortly before his repose, the good Elder, after partaking of the Divine Mysteries, addressing the doctors who were beside his pillow, said to them: “Let me now go to my rest. Thank you; you are all in my prayers.” He inclined his head, folded his arms in the form of a cross with his prayer rope, looked upwards, turned his gaze toward the Icon of our sweet Panagia with the look of a child waiting on its mother's affection, and closed his eyes. It was the evening of January 26, twelvemidnight, that is, January 27, 1966, when his holy soul, childlike in innocence and ardent in faith, departed for its eternal habitation in the Kingdom of Heaven.

Saint John, holy and good, a mediator before God, is now a living and sanctified figure of our days. On not a few occasions, following his saintly repose, he has appeared alive, as people who knew him and people who did not know him attest. Nine years after his repose, on the eve of the Feast of the Holy Trinity, while a workman was visiting the monastery of the same name in Pentele, the Saint appeared and assisted the workman in a difficult manual task that he could not have accomplished by himself. The unexpected and sudden appearance of an elderly man clad in a rason

His Eminence, Metropolitan Demetrius, signs the Glorification Decree for the Saint
 Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημήτριος
 υπογράφει την Συνθήκη Αγιοκατάταξης

St. John the New Merciful

Cont'd from p. 13

[cassock] in the well secured monastery, to which no one had access, aroused thoughts in the pious workman, who certainly did not know the Saint. Wishing to get to the bottom of this mystery, he inquired of the nuns who had assigned this task to him, and together they concluded that the venerable and humble rason-clad helper was the Saint, Father John of Amphiale. There, in the Holy Trinity Monastery in Pentele, one finds the fragrant and Grace-filled tomb of the Saint, which pours forth Holy Water on the day of the Feast of the Holy Spirit, after which the monastery is named.

Today, in the year 2018, fifty-two years after his repose, his holiness, attested by God, but also by men, is now demonstrated in festal celebration. The plenitude of our Church, the People of God—as traditionally happens in the Church from of old—has already acknowledged spontaneously and naturally the sanctity in the person of Father John. The gradual and unhurried establishment and enshrinement of his holiness in the conscience of our Church

by way of miracles, cures of the faithful, the expulsion of demons, appearances after his repose, and a multitude of other signs bear witness to the presence of the Grace of the Holy Spirit and the Energy of the Holy Trinity in his venerable person. It is well known to all that when holy personalities like that of the “Elder of love” become a dwelling-place of the Triune God, “demons are driven out, the sick are healed, the blind recover their sight, lepers are cleansed, and temptations and sorrows are dispelled.”

This event of the glorification of a man, at the command of God, becomes perceptible to humans, since, as is well known, God declares Saints and humans confirm them. This work of God, that of the declaration of His Saints, clearly and indisputably emerges from the conscience of the Church, the authentic continuation of the One, Holy, Catholic, and Apostolic Church,

and devolves subsequently on the body of the Hierarchy for the sole purpose of validating it and proclaiming it in a festal manner. The formal addition of a name to the catalogue of Saints, in view of the intense desire of the faithful, is a God-pleasing and mandatory action and also one of exceptional importance for our martyric Church. Thus, we ought to give thanks for this blessed decision, unanimously adopted by His Beatitude, Archbishop Kallinikos of Athens and All Greece and the Holy Synod of the Church of the Genu-

perance, and piety, to preserve, to be torch-bearers, to save, and to contribute to the Church. It behooves us to endow our earthly journey with dignity. It behooves us to open paths of mediation to the Holy Fathers and the Most Blessed Theotokos; to become worthy of those whose burning prayer reaches the ears of God without faltering; to become continuators of those who struggled for the Truth and of our Holy Father John of Amphiale.

We heartily thank our Lord, the Giver of Life, for bestowing on us this diamond of a Saint, confessing in our turn that Genuine Orthodoxy in our fatherland which, in spite of the persecutions by imprisonment, death, banishment, and vandalism visited upon it by the official Church, has been fortified and reinforced by the holy lives of saintly figures such as the Elder of love and the poor, our Holy Father John of Amphiale.

It is the obligation and sacred duty of all of us, clergy and laity, to pray to our Saint, St. John the New Almsgiver and Wonder-

Worker, the spiritual Father of our parents and guide of our families, from whom we have spiritually inherited principles which we are bound to bequeath to new Priests, that he may intercede for all, our Hierarchy, the sacred clergy, and the flock of the Orthodox Church, before the Risen Christ, both now and in the age to come. Amen!

Sources: Akakios, Hieromonk Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης, «Γέρων τῆς Ἀγάπης» καὶ «Πατὴρ τῶν πτωχῶν» (St. John of Amphiale, the “Elder of love” and “Father of the poor”). Mourtere, Oktonia, Avlonari, Euboeia: Hiera Mone Metamorphoseos tou Soterios, 2016. Kallianiotis, John. Ἅγιοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος: Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης Πειραιῶς (Saints of the twentieth century: St. John of Amphiale, Piræus). Scranton, PA: 2012. Syrakopoulos, Apostolos. Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος Ἱερομόναχος—Πνευματικός (Ioannes Baxebanopoulos, Hieromonk and spiritual Father). Attica: Hiera Mone Hagias Triados Penteles, n.d.

A nun throws flowers at the procession of the holy relics of the newly-glorified St. John
Μία μοναχή πετά λουλούδια στην πομπή των ιερών λειψάνων του Αγίου Ιωάννη

ine Orthodox Christians of Greece, to approve immediately the proposal that St. John the New Almsgiver be added to the catalogue of Saints of the Genuine Orthodox Church.

All that I have mentioned at this time, dear brothers and sisters in Christ, is an indication, however small, of the many godly experiences and miraculous deeds—by the Grace of the Lord—of Saint John.

His holy and vivid presence constitute a personal calling for a courageous and prompt return of all to the Traditions of the Fathers; proof of the infinite patience and forbearance of God despite our apostasy; and evidence that Divine Grace still predominates in this world. For how much longer will we humans believe that the intercessions of these saintly figures, acceptable to God, will serve for our redemption and save us?

It behooves us, beloved brothers and sisters in Christ, to set these Saints as our examples and to imitate their lives in practice, and not just theoretically, to live ourselves in righteousness, tem-

Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

Συνεχίζεται από την σελίδα 11

προσπάθεια τών αστυνομικών να έντοπίσουν τόν καλὰ τότε κρυμμένο Ναό. Οι Μοναχὲς καὶ κατὰ σάρκα ἀδελφὲς τοῦ Ἁγίου τὸν παρακάλεσαν νὰ ψάλει χαμηλόφωνα προκειμένου νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν. Ἐκεῖνος ὅμως γεμάτος πίστη εἶπε «θὰ τοὺς κουφάνει ὁ Θεός, κόρες μου». Πραγματικά, ἐνῶ οἱ αστυνομικοὶ βρίσκονταν σὲ ἀπόσταση ἀναπνοῆς ἀπὸ τὸ Ναό, δὲν ἀντιλήφθηκαν τὴν παρουσία τῶν συγκεντρωμένων πιστῶν, παρὰ τὴ δυνατὴ καὶ γεμάτη σθένος φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ἱερέα. Σὲ ἄλλο ἀντίστοιχο περιστατικό, ὅπου ὁ Ἅγιος βρισκόταν μόνος, αστυνομικοὶ εἰσέβαλαν σὰν τὰ ἄγρια θηρία γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν «παράνομο» κληρικό. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος βρισκόταν δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ προσευχόταν, αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸν δουν, σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε, ἀμίλητοι, ἐγκατέλειψαν τὸν Ναό.

Ὁ εὐλαβὴς Λειτουργὸς τῶν Θείων Μυστηρίων, σιωπηλὸς καὶ βουρ-

τητα τῆς καρδίας ἰδόντες καὶ παθόντες τὴν τοῦ Θεοῦ λαμπρότητα». Τὴ λαμπρότητα αὐτὴ στὸ πρόσωπο τοῦ πατρὸς Ἰωάννου ἀντίκρισε καὶ ὁ ἐπίσης ἐκ Μικρασίας καταγόμενος Ἅγιος Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης. Μαρτυρεῖται πὺς ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἐξομολογήσει, ὅπως ὁ π. Ἰωάννης τὸν παρακάλεσε σὲ ἐπίσκεψή του στὴν Αἶγινα, διότι ἀντιλήφθηκε ἀμέσως κατὰ τὴν ἀφίξή του τὴν ἀγιότητά του. Τὸν εἶδε νὰ εἶναι λουσιμένος σὲ φῶς καὶ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος ἐπεσήμανε διορατικῶς ὅτι «ὅταν κοιμηθεῖ ὁ παπα-Γιάννης θὰ δείξει σημεῖα».

Τόσο οἱ σύγχρονοὶ τοῦ Ἁγίου -ποὺ ἔχουν ἤδη καταχωρισθεῖ στὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας μας- ἀντιλαμβάνονταν, ὅσο καὶ οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ διασθάνονταν τὴν ἀγιότητά του, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὴν παραμύθια προτροπὴ του καὶ τὴν ταπεινώσή του, «ὡσπερ ὁ ἀρώματα βαστάζων ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς καὶ μὴ θέλων, οὕτως ὁ πνεῦμα Κυρίου ἔχων, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ λόγων γνωρίζεται, καὶ τῆς ταπεινώσεως». Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία χαρακτήριζαν τὴν ἀγαθὴ καὶ ταυτοχρόνως ἀγωνιστικὴ βιωτὴ τοῦ πατρὸς Ἰωάννου. Ἐπισκέψεις σὲ νοσοκομεία, φυλακὲς καὶ παντὸς εἶδους ἰδρύματα ἀναξιοπαθούντων καὶ πονεμένων ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ σχολεῖα -συνοδεῖα Μοναχῶν - ἦταν ἀπὸ τίς βασικὲς καὶ τακτικῶς πραγματοποιούμενες ἐνέργειες τοῦ Θεοσόφου ἀνδρός. Ἀκούραστος καὶ ἀλύγιστος συνέδραμε

Hundreds of faithful participated in the procession of the icon and holy relics of St. John, at his Glorification, in the city of Piræus
Ἐκατοντάδες πιστοὶ ἔλαβαν μέρος στὴν πομπὴ τῆς εἰκόνας καὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, στὴν Ἀγιοκατάταξη του

κοιμένος κατὰ τὴ συντέλεση τοῦ Θείου Μυστηρίου, ἐνίοτε μαρτυροῦσαν τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ Ναό ὅτι ὑπερίπτατο καὶ φώναζαν «ὁ παππούλης εἶναι στὸν ἀέρα». Συνταρακτικό εἶναι τὸ γεγονός τῆς ἐπαναφορᾶς ἐνὸς μωροῦ παιδιοῦ -λίγο μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία- τὸ ὅποιο ἠμπερᾶ του στὴ προσπάθειά της νὰ τὸ ταῖσει βιαστικά, τὸ ἐκνίξε. Ἀναίσθητο, δίχως ἴχνος ζωῆς, ἐκομίσθη στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου τὴν ἴδια κιόλας στιγμή ἀπὸ τὴν ψύχραμη, γεμάτη πίστη μάνα. Ὁ φλογερὸς κάτοχος τοῦ ἱαματικοῦ χαρίσματος καὶ ὄχι μόνον, πήρε τὸ παιδί στὰ χέρια, τὸ φύσηξε τρεῖς φορές στὸ πρόσωπο, τὸ σταύρωσε καὶ τὸ ἀνύψωσε λέγοντας «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Ἀνάστηθι». Ὡς ἐκ θαύματος τὸ παιδί ἐπανήλθε. Αὐτὸς ἦταν ὁ σεμνὸς καὶ ταπεινὸς Γέρον Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης, ὁ χαρισματικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ πιστὸς οἰκονόμος τοῦ Κυρίου ποὺ συχνὰ ἐβλεπε νὰ σχηματίζεται σταυρὸς στὴ φλόγα τῶν κεριῶν ποὺ οἱ πιστοὶ ἀναβαν γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἐνίοτε δὲ ἐβλεπε τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ καὶ στὰ μέτωπα τῶν σεσωσμένων.

Οἱ Ἅγιοι ἄνθρωποι καταφέρνουν λόγῳ τῆς αὐθεντικότητάς τους νὰ ἐνωθοῦν μὲ τίς θεῖες ἄκτιστες ἐνέργειες «Ἅγιοι εἰσὶν οἱ δι' ἄκραν καθαρό-

τὸν συνάνθρωπο. Πλημύριζε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδικημένο, τὸν ἀνήμπορο, τὸν ἀσθενή, ἰδιαίτερως δὲ ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ. Ἀκτῆμων καὶ ἐκουσίως πτωχός, δῶριζε ὅ,τι εἶχε, προσέφερε ἀγαθὰ σὲ ὅποιον εἶχε ἀνάγκη, ἔδινε χρήματα καὶ προίκιζε νέες. Ἡ προσευχή του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲ σταματοῦσε ποτέ, μνημόνευε συνεχῶς ἅπαιρα ὀνόματα δωρητῶν, εὐσεβῶν πιστῶν, ἀσθενῶν καὶ κεκοιμημένων, μὰ κυρίως, ἀπάλλυνε μὲ τὸν λόγο του τὸν πόνο στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ὁ παιδαγωγὸς τῆς ἀγάπης.

Ἦταν στοργικὸς δάσκαλος, σπάνιος

Συνεχίζεται στὴν σελ. 16

Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

Συνεχίζεται από την σελίδα 15

πνευματικός πατήρ και οδηγός, αλλά και συμπαθής βοηθός, με σχέση και επικοινωνία ουσιαστική και καθοριστική με τα πνευματικά του παιδιά, Μοναχούς και λαϊκούς. Κύρια πνευματική του εργασία ήταν η εξομολόγησις, τὸ Ἱερό Μυστήριον τῆς Μετανοίας κατὰ τὸ ὁποῖο - Θεία Χάρτι - καταφέρνε νὰ δαμάζει τὶς ἄγριες ψυχὲς καὶ νὰ παρηγορεῖ -διὰ τῆς λυτρώσεως τοῦ Μυστηρίου- τὶς ποναμένες καὶ ἰδιαίτερος τὶς παραστρατημένες. Αὐθεντικὸς ἐρμηνευτὴς

τῶν Θείων Γραφῶν, ἀπλανῶς συμβούλευε καὶ καθοδηγοῦσε ἀνθρώπους ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Μοναδικὴ φυσιογνωμία ἀντλοῦσα Χάρη, δύναμη καὶ θάρρος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν συνάνθρωπο, ἀπὸ τὴν ἀστείρευτὴ πίστη καὶ τὴν ἀκατανίκητη ἐλπίδα του στὸν Θεό, ἦταν αὐτός, «ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ» καὶ πλάνου φρονήματος. Ὁ λόγος του κατὰ τῶν φιλενωτικῶν «Ορθοδόξων», τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμηνισμοῦ καὶ τῆς πανθησκείας ἦταν πύρινος καταπέλτης. Ὡστόσο, ἡ ἀδιαμφισβήτητη παρρησία του στὸν Θεό, ἡ θυσιαστικὴ προσφορὰ του, ἡ σεβαστή, ἱεροτάτη στάση του, μετὰ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ τὸν κατέστησαν γνωστὸ ὄχι μόνον στοὺς Ὀρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ σὲ ἕτεροδόξους καὶ ἄλλοθρήσκους τοὺς ὁποίους καὶ κατόπιν κατηχήσεως βάπτισε. Ενστερνισθεῖς πλήρως τὸ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιὴλ ἐκφραζόμενον θέλημα τοῦ Κυρίου: «Τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω καὶ τὸ πλανώμενον ἐπιστρέψω καὶ τὸ συντετριμμένον κατα-

δήσω καὶ τὸ ἐκλείπον ἐνισχύσω καὶ τὸ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω αὐτὰ μετὰ κρίματος», ὁ ἐν τῷ κόσμῳ 7 ἄσκητῆς ἔφερεν στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ πολλὰς ψυχὰς μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ψυχὰς ποὺ ἐξελλίσσονταν σὲ ὑποδειγματικούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Ἡ διάχυτος ἐπ' αὐτοῦ Χάρις ἄλλαξε πραγματικὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν προσέγγιζαν, τῶν λαϊκῶν, τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναζουσῶν, στίς ὁποῖες παρεῖχε ἰδιαίτερη πνευματικὴ φροντίδα καὶ προστασία.

Εμπειρὸς διδάσκαλος τῆς νηπτικῆς ζωῆς, προκαλοῦσε τὴν ἄσκησιν ἀφενὸς γιὰ νὰ παραδειγματίζει, ἀφετέρου γιὰ νὰ γυμνάζει τὴ σάρκα του. Μόνιμα κουβαλοῦσε χιαστὶ ἀλυσίδες ποὺ ἔφερε στὸ ἅγιο σῶμα του, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποκαλύφθηκε ἀναγκαστικὰ κατὰ τὴν εἰσαγωγή του στὸ νοσοκομεῖο λίγο πρὶν τὴν κοίμησή του. Ὁ γενναῖος καὶ παθοκτόνος ἄσκητῆς ξαπόσταине ἐλάχιστα κι αὐτὸ κατὰ γῆς ἢ στὸ ξύλινο ἄσκητικό του κρεβάτι. Ὁ μονίμως ἀμίλητος καὶ δακρυσμένος κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία Γέροντας ἀγρυπνοῦσε κατὰ τὶς ὀλονύχτιες Ἀκολουθίες προσευχόμενος. Εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ ἀσκητικοῦ του φρονήματος ἀξιώθηκε ἕνα βράδυ νὰ δεῖ τὴν Κυρία Θεοτόκο.

Ἀγωνιζόταν νυχθημερὸν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Λιτὴ τροφή, σιωπὴ, συνεχῆς καὶ ἀδιάλειπτος προσευχὴ, μόνιμη προσεκτικὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἄσκησις. Σηκώνοντας ἀγογγύστως καὶ μετὰ χαρὰς τὸν Σταυρὸ του, ὁ π. Ἰωάννης ὑπέμεινε συνειδητὰ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑπέφερε. Σὲ προσευχὴ του νὰ τὸν θεραπεύσει ὁ Κύριος, φωνὴ ἀκούσθηκε νὰ λέει «Ἰωάννη, αὐτὸς εἶναι ὁ Σταυρὸς σου, θέλεις νὰ σοῦ τὸν ἀφαιρέσω; Μὲ αὐτὸν θὰ στεφανωθεῖς».

Ἡ ἀγιότης τοῦ πατρὸς Ἰωάννου ἀναδεικνύει τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ τὴν τόλμη, τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν σεμνότητα, τὴν ἀνύψωση καὶ ταπεινότητά του, τὴν ἀγάπη τὴν ἀμέτρητη καὶ ἀλόγιστη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἀναδεικνύει τὴν ἀέναη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ

Συνεχίζεται στὴν σελ. 17

Ρωτήστε Τον Σεβασμιώτατο:

«Εθνικὴ» Ἐκκλησία;

Συνεχίζεται ἀπὸ τὴν σελίδα 10

κόσμον. Ἀν θὰ θέλαμε νὰ εξετάσουμε τὴν ἐγγύτητα μας στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν Χριστό, θὰ ἦταν καλύτερα νὰ κοιτάξουμε πόση ἀγάπη καὶ ταπεινοφροσὴν ὑπάρχει στὶς καρδιές μας, καὶ ὄχι τὸ ἀν εἴμαστε Ὀρθόδοξοι ἐκ γενετῆς ἢ προσήλυτοι.

Ταυτόχρονα, οἱ προσήλυτοι μας εἶναι αρκετὰ ταπεινοὶ γιὰ νὰ κατανοοῦν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι παραδόσεις προέρχονται ἀπὸ τοὺς τόπους ποὺ διατήρησαν τὴν Ὀρθοδοξία γιὰ περισσότερους αἰῶνες. Ὑπάρχει ἡ ζωντανὴ παράδοση, ἡ ὁποία εἶναι ἡ διαδοχὴ. Ὅλοι ἔχουμε ἀκούσει τὸν ὄρο "Αποστολικὴ διαδοχὴ", ἀναφερόμενος στὴν ἀδιάκοπη μετάδοση τῆς ἱεροσύνης ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἕως τοὺς Ἱεράρχες μας. Λοιπὸν, ἔχουμε καὶ ἕνα ἄλλο εἶδος διαδοχῆς: Τὴν διαδοχὴ ἀπὸ γιαιὰ σε γιαιὰ, ἀπὸ μπάμπουσκὰ σε μπάμπουσκὰ, ἢ ἀπὸ παλπούδες στα ἐγγόνια καὶ τα δισέγγονα, κτλ. Ἡ διαδοχὴ αὐτὴ ἔχει μεγάλη ἀξία. Πολλοὶ ἀπὸ μας θυμόμαστε τὸν Ὀρθόδοξο τρόπο ζωῆς καὶ τὶς διδασκαλίες τῶν παλπούδων

καὶ τῶν προ-παλπούδων μας, καὶ ἔχουμε κέρδος πνευματικὸ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐμπειρίες. Τα ζωντανὰ αὐτὰ παραδείγματα τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι θησαυροὶ παιδείας γιὰ μας. Ἡ διαδοχὴ τούτη ζεὶ καὶ συνεχίζεται σήμερα

στὴν Ἐκκλησία μας.

Ὁ Ἅγιος Φιλῆρετος τῆς Νέας Υόρκης εἶπε πὼς ὑπάρχει διαφορὰ μετὰ τὸν εθνικισμὸ καὶ τὸν πατριωτισμὸ. Τὸ εἶδος τοῦ πατριωτισμοῦ ποὺ εἶναι εὐλογημένος συνδέεται πάντα με Χριστιανορθόδοξες ἀξίες—ἀντί νὰ τις ἀντιτάσσεται. Ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουμε τὴν εὐλογία νὰ συμπεριλαμβανόμε μελῆ ποὺ προέρχονται ἀπὸ πλουσία ποικιλία διαφορετικῶν κουλτούρων, ὅπως εἶπαμε. Ἐχουμε ὅμως ἕνα ἰδιαίτερο σύνδεσμο με τὴν Μητέρα Ἐκκλησία μας, τὴν Ἐκκλησία τῶν Γνήσιων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδας. Τὴν ἀγαποῦμε καὶ Τὴν τιμοῦμε διότι εἴμαστε ὑπὸ τὴν φροντίδα Τῆς.

Ἀν καὶ ζοῦμε στὴν Ἀμερικὴ, εἴμαστε μέρος Τῆς, καὶ εἶναι μέρος μας.

Πάνω ἀπ' ὅλα, πρέπει πάντα νὰ θυμόμαστε Ἀυτὸν ποὺ καλοῦμαστε νὰ ἀκολουθήσουμε. Ὅποια καὶ νὰ εἶναι ἡ ἐθνικότητα μας, ὁποῖος καὶ νὰ εἶναι ὁ δρόμος ποὺ μας ἔφερε στὴν Ἐκκλησία Του, εἴμαστε ὅλοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὅπως μας διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἡ Θεία Ἐυχαριστία μας ἐνώνει ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ πῶς ἰσχυρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο δεσμὸ.

Άγιος Ιωάννης ο Νέος Ελεήμων

Συνεχίζεται από την σελίδα 16

συχνά επιλέγει την ήσυχία, τη διακριτικότητα, τη μυστικότητα, την έπιμελώς απόκρυψη τών υπό του Θεού αποκαλυφθέντων. Τη μυστική αυτή αγιότητα επεδίωκε συνειδητά να διατηρήσει η όσιακή προσωπικότητα του πατρός ήμών Ιωάννου, όπως έκαναν κι άλλοι Άγιοι στην ιστορία της Έκκλησίας μας

Την κοίμησή του πληροφορήθηκε ο ίδιος ο Γέροντας όφθαλμοφανώς κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του στο νοσοκομείο, ύστερα από την εισαγωγή του την 1η Ιανουαρίου του 1966. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ έφανισθείς του είπε «Υπεγράφη τó διαβατήριόν σου και έτοιμάσου να φύγουμεν, ο Κύριος σε ανάμενει με ανοιχτάς τας άγκάλας Του» και τόν παρότρυνε να επιστρέψει στο Ήσυχαστήριό του για να έτοιμασθεί. Στο Μοναστήρι δέ την ήμερα της κοιμήσεώς του είδε σε όραμα να καλείται να διαβάσει τó 8 Ευαγγέλιο στην Εκκλησία του Ούρανού «έκείνο, πού ο Χριστός μας, κάλεσε τούς μαθητάς να Τόν ακολουθήσουν».

Λίγο πρό της κοιμήσεώς του ο αγαθός Γέρον, αφού μετέλαβε τών Θείων Μυστηρίων, άπευθυνόμενος στους ιατρούς πού ήταν στο προσκεφάλι του, τούς είπε, «τώρα άστε με να πάω να ξεκουραστώ, σάς εύχαριστώ· έχετε όλοι την εύχή μου». Επεσε, σταύρωσε τά χεράκια του με τó κομποσκοίνι, κοίταξε ψηλά, έστρεψε τó βλέμμα του στην εικόνα της γλυκιάς μας Παναγίας με ύφος παιδιού πού προσμένει τη στοργή της μάνας και έκλεισε τά μάτια του. Ήταν βράδυ της 26ης δωδεκάτη νυχτερινή, ήτοι 27η Ιανουαρίου του έτους 1966, όταν η αγία, παιδική στην άγνότητα και φλογερή στην πίστη ψυχή του, αναχώρησε για τήν αιώνια κατοικία εις τήν Βασιλεία τών Ουρανών.

Ο σμνός και αγαθός, ο μεσίτης του Θεού, Όσιος Ιωάννης αποτελεί πλέον μιά ζωντανή, άγιασμένη μορφή τών ήμερών μας. Δέν είναι λίγες οι φορές πού μετά την όσιακή του

κοίμηση παρουσιάστηκε ζωντανός, όπως μαρτυρούν άνθρωποι πού τόν γνώριζαν και πού δεν τόν γνώριζαν. Έννεά χρόνια μετά την κοίμησή του, παραμονές έορτασμού της Αγίας Τριάδος, σε έπίσκεψη τεχνίτου στην όμώνυμη Ιερά Μονή στην Πεντέλη, ο Άγιος έφανίστηκε και βοήθησε τόν τεχνίτη σε δύσκολη χειρωνακτική έργασία, στην όποία μόνος του δέν θα τά κατάφερνε. Η άπροσδόκητη και ξαφνική παρουσία ένός γέρου ρασοφόρου στην καλά άμπαρωμένη Μονή, όπου κανείς δέν είχε πρόσβαση, έβαλε σε σκέψη τόν ευσεβή τεχνίτη πού βέβαια δέν γνώριζε τόν Άγιο. Θέλωντας να εξακριβώσει τó μυστήριο, σε έρώτησή του προς τις Μοναχές πού του είχαν αναθέσει τήν έργασία, συμπέραναν από κοινού πώς ο σμνός και ταπεινός ρασοφόρος βοηθός ήταν ο Άγιος, ο παπα-Γιάννης της Αμφιάλης. Εκεί, στην Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος Πεντέλης βρίσκεται τó ευδιάζον και χαριτόβρυτο μνημα του Αγίου πού αναβλύζει Άγίασμα κατά τήν κυριώνυμο ήμερα της έορτής του Αγίου Πνεύματος.

Σήμερα, έν έτει 2018, πενήντα δύο χρό-

νια από την κοίμησή του, η μεμαρτυρημένη από τόν Θεό, μιά και τούς ανθρώπους, αγιότητά του, αποδεικνύεται πλέον πανηγυρικώς. Τó πλήρωμα της Έκκλησίας μας, ο λαός του Θεού -όπως παραδοσιακά συμβαίνει από την άρχαία Έκκλησία- έχει ήδη αναγνωρίσει αυθορμητώς και φυσικώς τήν αγιότητα στο πρόσωπο του πατρός Ιωάννου. Η σταδιακή και άβιαστη καθέρωση και έδραίωση της αγιότητάς του στη συνείδηση της Έκκλησίας μας μέσα από θαύματα, θεραπείες πιστών, έκβολή δαμονίων, έφανίσεις μετά την κοίμησή του και πλήθος άκόμη σημείων, μαρτυρούν τήν παρουσία της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος και τήν ένέργεια της Αγίας Τριάδος στην όσιακή του μορφή. Είναι τοίς πάσι γνωστό πώς όταν άγιες φυσιογνωμίες 9 σαν αυτή του «Γέροντος της άγάπης» γίνονται οίκος του Τριαδικού Θεού «δαίμονες άπελύνονται, άσθενείς θεραπεύονται, τυφλοί αναβλέπουν, λεπροί καθαίρονται, πειρασμοί και άνία λύονται».

Τó γεγονός αυτό της άγιοποίησης του ανθρώπου, κατ' έντολή Θεού, γίνεται

Συνεχίζεται στην σελ. 18

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος Ἐλεήμων

Συνεχίζεται ἀπὸ τὴν σελίδα 17

ἀντιληπτό ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ὅπως εἶναι γνωστὸ ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει τοὺς Ἅγιους καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἐπιβεβαιώνουν. Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀνάδειξης τῶν Ἁγίων Του, ὅπως προκύπτει σαφῶς καὶ ἀδιαμφισβήτητα ἀπὸ τὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, τὴν αὐθεντικὴ συνέχεια τῆς Μίας, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἀκολούθως καὶ μὲ χαρακτηριστὴ διαπιστωτικὸ καὶ μόνον νὰ ἐπικυρώσει καὶ νὰ διακηρύξει πανηγυρικῶς τῷ τρόπῳ. Ἡ ἐπίσημος καὶ τυπικῶς ἀγιοκατάταξη-κατόπιν ἐντόνου ἐπιθυμίας τῶν εὐσεβῶν πιστῶν ἀποτελεῖ ἐνέργεια θεάρεστη καὶ ἐπιβεβλημένη, καθὼς καὶ ἐξαιρέτως σημαντικὴ γιὰ τὴν μαρτυρικὴ μας Ἐκκλησία. Ὡς ἐκ τούτου, ὀφείλομε ὅπως εὐχαριστήσουμε γιὰ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ Ἀπόφαση τὴν ὁμοφώνως ἀποδεχθεῖσα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, γιὰ τὴν ἄμεση ἔγκριση τῆς περὶ Ἀγιοκατατάξεως προτάσεως καὶ ἐνταξη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Ἐλεήμονος εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅσα ἀναφέρονται τούτῃ τὴν ὥρα, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εἶναι ἐλαχίστως ἐνδεικτικὰ τῶν θεῶν ἐμπειριῶν καὶ βιωμάτων καὶ τῶν θαυμαστῶν -μὲ τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου- πράξεων, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου.

Ὁ Ἅγιος καὶ ἡ ζωντανὴ του παρουσία ἀποτελοῦν προσωποποιημένη κλήση γιὰ τὴ γενναία καὶ ἄνευ καθυστερήσεως ἐπιστροφή ὅλων στὶς πατρῶες παραδόσεις, ἀπόδειξη τῆς ἀπεράντου ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς τοῦ Θεοῦ παρὰ τὴν ἀποστασία μας, ἀπόδειξη τῆς ὑφιστάμενης ἀκόμη κυριαρχίας τῆς Θείας χάριτος στὸν κόσμο τούτο. Γιὰ πόσο ὅμως ἀκόμη πιστεύουμε ὅτι οἱ θεοπειθεῖς πρεσβεῖες τῶν Ὁσίων αὐτῶν μορφῶν, θὰ λειτουργοῦν λυτρωτικὰ καὶ θὰ μᾶς σώζου;

Ὀφείλομε, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, νὰ παραδειγματιστοῦμε,

νὰ μιμηθοῦμε ἐμπράκτως καὶ ὄχι μόνον θεωρητικῶς τὶς ζωές τους, νὰ ζήσουμε καὶ ἡμεῖς μὲ δικαιοσύνη, σωφροσύνη καὶ εὐσέβεια, νὰ διατηρήσουμε, νὰ μεταλαμπαδεύσουμε, νὰ σώσουμε, νὰ συμβάλουμε. Ὀφείλομε νὰ προσδώσουμε ἀξία στὸ ἐπίγειο πέρασμά μας. Ὀφείλομε νὰ διανοίξουμε τὶς ὁδοὺς ἐκεῖνες τῆς μεσιτείας πρὸς τοὺς Ἅγιους πατέρες καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Νὰ γίνουμε ἀντάξιοι ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ φλογερὴ προσευχὴ ἔφθανε ἀπρόσκοπτα στὰ θεϊκὰ ὦτα. Νὰ γίνουμε συνεχιστὲς 10 τῶν

His Eminence, Metropolitan Demetrius, at Vespers of the Glorification of St. John in Amfiak, Greece
 Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημήτριος στὸν Ἑσπερινὸ τῆς Ἀγιοκατάταξης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη στὴν Ἀμφιάλη, Ἑλλάδα

ἀγωνιστῶν τῆς Ἀληθείας, ὅπως τοῦ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐκλεγμένου ἀπὸ τὸν Θεό, τοῦ Ἁγίου παπα-Γιάννη τῆς Ἀμφιάλης.

Καρδιακὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Ζωοδότη Κύριο πού μᾶς χάρισε αὐτὸν τὸν Ἅγιο ἀδάμαντα καὶ νὰ ὁμολογήσουμε μὲ τὴ σειρά μας ὅτι ἡ Γνήσια Ὁρθοδοξία στὴν πατρίδα μας, παρὰ τοὺς διωγμοὺς μὲ φυλακίσεις, θανάτους, ἐξορίες καὶ βανδαλισμοὺς πού ὑπέστη ἀπὸ τὴν κρατοῦσα Ἐκκλησία, κραταιώθηκε καὶ ἐνδυναμώθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν Ἁγία βιωτὴ τῶν Ἁγίων μορφῶν, ὅπως τοῦ Γέροντα τῆς ἀγάπης καὶ τῶν πτωχῶν, τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Ἀμφιάλης.

Χρέος καὶ ἱερὸ καθήκον ὅλων μας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, νὰ δεηθοῦμε στὸν Ἅγιο μας, Ὁσιο Ἰωάννη τὸν Νέο Ἐλεήμονα τὸν Θαυματουργό,

πνευματικὸ πατέρα τῶν γονιῶν καὶ καθοδηγητὴ τῶν οἰκογενειῶν μας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὶς ἀρχές πνευματικὰ κληρονομήσαμε καὶ τὶς ὁποῖες ὀφείλομε ἀναλλοίωτες νὰ κληροδοτήσουμε στοὺς νέους Ἱερεῖς, νὰ πρεσβεύει γιὰ ὅλους, τὴν Ἱεραρχία μας, τὸν Ἱερὸ κληροκαὶ τὸ ποῦμνιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώπιον τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀμήν!

Πηγές: Ἀκάκιος Ἱερομόναχος (2016), Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης, «Γέρον τῆς Ἀγάπης» καὶ «Πατὴρ τῶν πτωχῶν». Μουρτερή, Ὀκτωβριὰ, Ἀλβανία. Εὐβοίας: Ἱερὴ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Καλλιανιώτης, Ἰωάννης Δρ. (2012), Ἅγιοι τοῦ 20ου αἰῶνος: Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης Πειραιῶς. Scranton, PA, U.S.A. Συρακόπουλος, Ἀπόστολος. Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος

Ἱερομόναχος Πνευματικός, Ἀττικὴ: Ἱερὰ Μονὴ

Listen, My Soul!

You came into the world to save sinners: Therefore you came to save me, also?

You came to find and to save him who was lost; Therefore you came to seek me too, for I am one of the lost.

Oh my Lord, Oh my God and Creator! I should have come to You as a transgressor of Your law.

I should have fallen at Your feet, cast myself down before You, humbly begging forgiveness, pleading with You and craving Your mercy.

But You Yourself have come to me, wretched and good-for-nothing seroant that I am:

My Lord has come to me. His enemy and apostate!

My Master has come and has bestowed His love of mankind upon me.

Listen my soul: God has come to us.

In Gratitude to Our

Metropolis Donors 2018

The Holy Metropolis needs the support of Her faithful in order to successfully meet Her responsibilities and objectives in the administration of the Genuine Orthodox Church. May our Savior richly bless all who help His Church, as He has said.

Η Ιερά Μητρόπολη χρειάζεται την υποστήριξη των πιστών Της για να ανταποκριθεί επιτυχώς στις ευθύνες και στους στόχους Της στην διοίκηση Της Γνήσιας Ορθόδοξου Εκκλησίας. Είθε ο Σωτήρας μας να ευλογεί πλουσιοπάροχα όλους όσους βοηθούν Την Εκκλησία Του, όπως μας είπε.

Benefactors

Annual gift of /Ετήσια δωρεά των
\$3,000 or more

Anonymous, Maryland, USA
Anonymous, Wisconsin, USA

Sponsors

Annual gift of /Ετήσια δωρεά των
\$1,000-\$2,999

Anonymous, Alberta, Canada
Anonymous, Maryland, USA
Anonymous, Maryland, USA
Anonymous, New Hampshire, USA
Anonymous, New York, USA
Anonymous, New York, USA
Anonymous, Pennsylvania, USA
Anonymous, South Carolina, USA
Anonymous, Virginia, USA
Anonymous, Washington, USA
Ecaterina and Adrian Cretu, Michigan, USA
The Tatyandenko Family, Connecticut, USA
The Vlachos Sr. Family, Massachusetts, USA

For more information on how to be a supporter, sponsor, or benefactor of the Holy Metropolis, please see the back cover. If you have questions, or if there is an error / omission in this list, please forgive us and let us know as soon as possible: The Metropolis of America, 151 Heron Road, Cobleskill, NY 12043

KeepSpiritualWatch@gmail.com

In Memoriam

"...And on those in the graves hath He bestowed life!"

In Memory of Fr. Mark Gilstrap, Oklahoma, USA
In Memory of Marianthi Vasseliou, Michigan, USA
In Memory of Hannah Walker, New Hampshire, US
In Memory of Theano and Carl

Supporters

Annual gift of /Ετήσια δωρεά των
\$100-\$999

Anonymous, Arkansas, USA
Anonymous, Alberta, Canada
Anonymous, California, USA
Anonymous, Florida, USA
Anonymous, Illinois, USA
Anonymous, Manitoba, Canada
Anonymous, Maryland, USA
Anonymous, Massachusetts, USA
Anonymous, New Hampshire, USA
Anonymous, New York, USA
Anonymous, New York, USA
Anonymous, New York, USA
Anonymous, Oklahoma, USA
Anonymous, Ontario, Canada
Anonymous, South Carolina, USA
Anonymous, Wisconsin, USA
The Brotherhood of St. Edward, Woking, England
Fr. Sergius & Matushka Vera Boulter, Ohio, USA

Fr. Nicodemos Gayle, Virginia, USA
Rev. George Kochergin, Massachusetts, USA
Subdeacon Seraphim and Ourania Englehardt, South Carolina, USA
Cara Margaret Bliven, Georgia, USA
Joseph Bragg, Tennessee, USA
Sergej and Valeria Chernjausky, New York, USA
Laura Dmohowski, New York, USA
Marcus Fidel, Oklahoma, USA
Sarah C. Flowers, California, USA
The Foley Family, New York, USA
Olena & Kseniya Jarova, Nova Scotia, Canada
Nota & Dimitri Kandrevas, Michigan, USA
The Klisouris Family, Ontario, Canada
The Prieto Family, Florida, USA
The Suica Family, Arizona, USA

"Honor the LORD with your wealth, with the first-fruits of all your crops; then your barns will be filled to overflowing, and your vats will brim over with new wine."

-Proverbs 3:9-10

9 Τίμα τον Κύριο από τα υπάρχοντά σου, και με τους πρώτο-καρπούς όλων των γεννημάτων σου. 10 και θα γεμίσουν οι σιταποθήκες σου από αφθονία, και οι ληνοί σου θα ξεχειλίζουν από νέο κρασί.

-Παροιμία Σολομώντος

❖ OUR SACRED METROPOLIS NEEDS OUR SUPPORT ❖

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

“In order for parishes to function well, the Metropolis must function well. Who will support the Metropolis if not Her faithful?”
«Για να λειτουργούν καλά οι ενορίες, πρέπει να λειτουργεί καλά η Μητρόπολη. Ποιος θα υποστηρίξει την Μητρόπολη αν όχι οι πιστοί της?»

ST. PHOTIOS ORTHODOX THEOLOGICAL SEMINARY
Etna, California

Offering both a B.Th. and M.T.S. in theological studies.
Help prepare clergy for our Church!
www.spots.school • spots@spots.school

Attractive first-rate facility
Highly-qualified faculty
English-language instruction
Financial aid available

2018 METROPOLIS DONATION PLEDGE FORM

Name: _____ Tel# _____
Address _____
Email Address _____ Date: _____

I will support the Sacred Metropolis with a pledge at the following level:

Θα υποστηρίξω την Ιερά Μητρόπολη με δωρεά στο παρακάτω επίπεδο:

(Note: the pledge level totals appear below as annual, for donor convenience, but donations can be **monthly** or **annual**)

Σημείωση: Οι καταχωρίσεις επιπέδων των δωρεών εμφανίζονται με ετήσια σύνολα, για ευκολία, αλλά οι δωρεές μπορούν να γίνονται **μηνιαίες** ή **ετήσιες**.)

Please check one – **Μαρκάρετε μία επιλογή:**

- Supporter Level** (Annual gift of \$100-\$999 - Ετήσια δωρεά των \$100-\$999)
- Sponsor Level** (Annual gift of \$1,000-\$2,999 - Ετήσια δωρεά των \$1,000-\$2,999)
- Benefactor Level** (Annual gift of \$3,000 or more - Ετήσια δωρεά των \$3,000 ή άνω)

Donations offered from *within* the U.S.,
please make checks payable to:
“Metropolis of America”

Donations offered from *outside* the U.S.,
please make checks payable to: “St. John of
San Francisco Orthodox Monastery”

Please mail to:

The Metropolis of America, 151 Heron Rd
Cobleskill, NY 12043

My **annual** pledge amount—το ποσό της **ετήσιας** μου δωρεάς:

\$ _____ per year/τον χρόνο (check enclosed) **or / ή**

or My **monthly** pledge amount—ή το ποσό της **μηνιαίας** μου δωρεάς:

\$ _____ per month/τον μήνα (check enclosed)

A list of Supporters, Sponsors, and Benefactors will appear in future issues of the Spiritual Watch. Please let us know under which name you want your pledge to be listed (i.e. “The Smith Family,” or “In Memory of...” etc.), or if you prefer to remain anonymous.

In the publication, I would like the name for my donation to appear as: Στο περιοδικό, θα ήθελα το όνομα για τη δωρεά μου να εμφανιστεί ως:

Or check here to be anonymous – ή μαρκάρετε εδώ για να είστε ανώνυμος/η.